

БОГДАН ЛОГВИНЕНКО

SAINT PORN

історія про кіно і тіло

роман

ХАРКІВ **2016** **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

Богдан Логвиненко

**Saint Porno. Історія про кіно і
тіло**

Вступ

Ну, сідай і слухай. Я обіцяла тобі розповісти про все з самого початку. Останні кілька днів я думала про те, що могло би стати основою цієї розповіді. Думала про те, як все почалося, що було причиною того, що моє життя якось занадто сильно відрізняється від мільйонів інших. Ми всі унікальні, так. Але є люди, що почуваються в натовпі геть інакшими, хтось намагається це побороти, хтось із цим живе, когось інакшість виносить у іншу галактику. Слід мати неабияку силу і мужність, щоб не розучитися комунікувати з нормальністю, коли ти вже занадто поза нормою, тоді може й пронесе. Часами їдеш у вагоні метро і несподівано відчуваєш якусь суперсилу, демонічну зверхність. Спостерігаєш за усіма збоку і бачиш їх проблеми. Їдеш у метро і вдивляєшся в очі людей. У потухлі і висушені буденністю, сірістю та задухою, спалені і зморені очі. Ця історія продовжується і перетікає із дня в день, невідомо для чого ти взагалі їздиш у цьому метро, куди, з ким, навіщо. А потім несподівано трапляються якісь свої — близькі і щирі, відкриті і сяючі. Очі. І ви виходите з метро вже разом.

Проте я не можу сказати, що почуваюся особливою. Я — лише частина декількох мільярдів населення цієї планети, я не хочу гучного і визначного життя, мене відлякує слава і ймовірна зацікавленість моєю особою, від мого життя нічого не змінюється. Ні в кращий, ні в гірший бік. Я працюю в незрозумілій для переважної більшості сфері. Мало хто про це знає, з моїх колишніх друзів, скажімо. Деякі з них мене засуджують, і це вже для мене якийсь невеличкий виклик. Хотілося б пояснити їм дещо, але занадто довго слід буде говорити. Занадто багато порожнини між нами, вона, ймовірно, закладена ще у самому дитинстві. Церква, звичаї, мораль, етика? Начхати. Що більш розвинене суспільство — то менше кожному діла, чим сусід займається у вільний від роботи час, і навпаки. Що більше люди знають про будову, що більше в них досвіду, що краще вони розуміються на темі — то менше їм хочеться про це щораз говорити. Коли я повертаюся до України чи Росії — я все більше почуваюся на руїнах цивілізації. Тут міг бути цивілізаційний стрибок, але люди поки

що не хочуть його прийняти, вони не готові. Тих, хто готовий, виштовхують і висміюють.

Я відчуваю, як будь-який успіх чи досвід стає надлишковим. Overqualified — каже тобі суспільство. Менше знаєш — краще спиш. Так, по суті, трактується будь-яка норма суспільного договору. Я не погоджуюсь і страйкую. Я йду за досвідом. Хтось продукує сонячні батареї, намагаючись випередити час, хтось втілює в життя проекти, що змінюють нашу планету, хтось захищає права людини. А я трішки попрацюю з мораллю. Зміна суспільних норм, які закристалізувалися через моральні інститути, — це те, що мене по-справжньому непокоїть і примушує рухатися вперед. Я не готова розповідати це на камеру і ставати жертвою засобів масової інформації, тому нехай ця розповідь залишиться неперсоналізованою. Може, це й вигадка взагалі. Я цілком усвідомлюю, що моя історія, можливо, змінить щось лише на долю відсотка, на якийсь міліметр відсуне поділку подалі від православної агонії. А може, і не змінить узагалі. Втім, я принаймні спробую. Ти готовий?

ДИТИНСТВО

Мені пощастило ще народитися у СРСР, але, ймовірно, значно більше пощастило застати його руїну. Ми і досі є її свідками, у моєму містечку змінилося дуже мало. Нові вивіски, старі правила життя, суспільство прогресує так повільно, що відставання я відчуваю все більше. З одного боку — це робить нас найбіднішою країною Європи. Наш страх, наша замкнутість, наші комплекси і є нашою бідністю. Я повертаюсь до свого міста і почуваюся дитиною, настільки до болі знайомі мені бур'ян, що проростає з міського фонтану, пліснява у під'їзді, запах заводу по сусідству. Усі кудись біжать, колотять гроші, втім, не поспішають розвиватися. Усі, як і раніше, роблять космічні ремонти вдома і викидають сміття собі під вікна.

Але я трішки змінилася. Будь-який час у дитинстві так чи інакше проходить щасливо. Дитинство під час війни небезпечне — діти виростають скаліченими, але й ті пам'ятають все у яскравих фарбах. У дев'яностих стало дуже модно лікуватися від алкоголізму. Реклами, секти, кодування, ясновидці. Люди не знали куди дітися, в них несподівано з'явилась незалежність, до якої вони не були готові. Це теж була війна, і вона ще не закінчилася, війна моральності, війна за свободу, війна за справедливість. Люди спивалися і слухали страшні пісні про наркоманів. Тоді найпопулярніші страшилки були про все нове. Секс, наркотики, рок-н-рол. Ну рок-н-рол якось у Радянському Союзі ще потрапляв у якісь шпарини, він час від часу лунав, музика свободи в деяких колах була значно популярнішою, ніж музика війни, тюрем, «лагерей» і рабства.

От маршрутчики чи таксисты, вони ж досі не люблять музики свободи, і це їх норма, а ми, діти цієї музики, час від часу зустрічаємо інакших представників їх класу. Представників їх класу, що вибиваються з цієї нормальності, а ми радіємо їм, залишаємо чайові за нормальність і адекватність за нашими параметрами, навіть не усвідомлюючи того, наскільки аномальними вони є для свого звичного середовища.

Діти, яким дають сповна розкритися, або ті, що наважуються піти альтернативним шляхом, за досить неоднозначною статистикою

стають або успішними, або самогубцями. Невідомо, що краще для суспільства. Я була звичайною замкнутою дитиною, народженою в Радянському Союзі. Слухала і переспівувала пісні про наркоманів, не розуміючи в принципі, хто це такі. Не впевнена, що й батьки тоді це до кінця розуміли. Рок-н-рол звучав, наркотики у моєму житті з'явилися з Братів Гадюкіних, ТНМК і Андрія Миколайчука, ну тобто з'явилися не фізично, це просто були трендові розмови і пісні, всі тоді говорили про те, про що раніше можна було лише мовчати. А вперше я дізналася про те, що таке секс, із якоїсь «Енциклопедії сексуального життя». Тоді це були перші книжки свободи для дітей, перші переклади світових підручників з базової поведінки, з базової сексуальної освіти. З цих підручників можна було дізнатися більше, ніж зі шкільної практики спілкування. Ти колись розповідав історію про те, як тобі батьки подарували «Енциклопедію для хлопчика», а бабуся сховала подалі. В мене була майже ідентична історія. Був великий скандал, батьки йшли врозріз із моральними принципами своїх батьків, їх молодість проходила вже у часи, коли свободою пахло повітря, Перебудовою було просякнуто все навколо, відчувався Wind of Changes. А їх батькам все ще здавалося, що це тимчасово. Вони і далі шкодували про смерть Сталіна і чекали приходу нового, другого Сталіна. Їм подобалася ця закритість, або вони просто до неї звикли. Старше покоління, батьки наших батьків, взагалі не говорили зі своїми дітьми про секс. Менше знаєш — краще спиш. Потім стає вже пізно, коли несподівано з'являються венеричні хвороби, небажана вагітність. Але радянська культура продовжує диктувати умови і зараз — що менше дитина знає про світ, то довший час, імовірно, вона ним і не зацікавиться. Краще не говорити, бо можна щось пробудити.

Я довго намагалася згадати. Мені здається, що вперше я відчула якусь сексуальність у фільмі «Інтерв'ю з вампіром». Побачила як щось неосмислене, красиве і неосяжне мені, забитій дитині з маленького українського міста. Ти ж так написав у своїй статті про мене? Маленьке українське місто? Ну, не таке вже воно й маленьке. А ще були «Ті, що співають у терні» Колін Маккалоу. Там такі блискучі любовні сцени. Мені тоді здавалося, що блискучі, звісно. До речі, Маккалоу померла нещодавно, торік.

Мені було, напевно, років вісім, коли ми ночували у подружки, в бабусиній хаті. Напевно, сексуальна революція сталася саме тоді. У

моєї подруги була старша сестра, яка щойно вийшла заміж. Ми довго сиділи й обговорювали шлюбну ніч. Це була наче розмова про щось таємне, страшне, незнане і дуже цікаве. Тоді я вперше зрозуміла, що таке статевий акт і для чого існують аж дві статі.

Потім я повернулася і почала розпитувати деталі у батька. Ми з ним були страшенно близькі якийсь час, але на цю тему батьки не дуже любили говорити. Тато давав натомість культурну освіту — він підсадив мене на Queen і Стіва Вандера. Тато був колоритним мешканцем нашого міста. Він трішки не вписувався у звичний архетип міського мужичка. Він ходив у таких круглих окулярах і носив вуса. Страшенно піклувався про свій зовнішній вигляд. При цьому він працював на заводі, як, здається, і всі у цьому місті. Міста-заводи, міста-примари. Тоді все було чудово, зараз я дивлюся фотографії, найперші наші кольорові фотографії. А там усі, геть усі сірі. Сірі люди із заводу чекають на брудний сірий автобус. Сірі люди з сірого заводу йдуть до своїх сірих хрущовок пішки. Я кручу фотографії в руках, мені здається, що вони вицвіли, припали пилом, може, колір за роки зійшов, але ні, він не зійшов, це кольорові фото сірості, на яких сірість здається ще сірішою, ніж якби вона була передана на чорно-білому знімку. Найгіршим було те, що навколо все ставало кольоровим, а люди боялися кольору і досі бояться. Вже були кольорові телевізори, вже давно знімали кольорові фільми, на показах мод вже давно показували кольорові сукні, а люди все одно вдягалися сіро. Я сховала кольорові фото і почала розглядати чорно-білі. На них все можна дофантазувати, на чорно-білих фото сірість — це властивість плівки, а не суспільства. Так я робила й у дитинстві, мені здається, я дофантазовувала кольори до буденності міста-примари.

На заводі він і познайомився з мамою, нічого не змінювалось, саме там вони продовжували працювати, поки я ще була малою. Із заводу росли ноги багатьох проблем нашої сім'ї. Як може бути взагалі все гаразд у родині, якщо три роки поспіль мама з татом ходять на роботу безкоштовно? Тоді були такі часи. Був популярний жарт, що вхід на роботу скоро стане платним, бо фактично усі працівники витрачались на проїзд, їжу тощо. Взагалі не працювати було б дешевше. Усі ходили на завод, хоча грошей не бачили. Заводи, які працювали за держрозахунком, виявились зайвими для держави, яка більше не могла забезпечувати дешевим непотребом населення, непотріб можна було

імпортувати, але хіба у ще бідніші країни, втім, ніхто не розумів, як це зробити. Вижили лише найспритніші або найзатребуваніші. Військові заводи взагалі стали непотрібними, вони за інерцією все ще виробляли якісь застарілі деталі і зберігали їх на складах. Потім працівники потроху зі складів виносили брухт і здавали на метал. Виживали найхитріші, усіх інших душив страх. Усі боялися втратити роботу, хоча по суті роботи вже давно не було. Коли мені виповнилося шість — мама завагітніла вдруге і лягла у пологовий будинок. Ми з татом тоді жили на дві квартири: в одній були самі, в іншій — бабуся, якій була потрібна поміч. Плюс мама в пологовому будинку і завод. Батько розривався і бігав скрізь, я бігала за ним. Саме тоді, напевно, ми найбільше зблизилися. Мені було всього шість, але я пам'ятаю це як вчора.

А потім з татом все пішло шкереберть, обернулося зовсім навпаки. В нас були сімейні скандали, мама з татом розійшлися. Тепер я з ним зовсім не спілкуюсь. Але це вже я забігаю наперед.

Напевно, я була дуже закритою дитиною. Хоча усі навколо були такими ж — замкненими у собі, недолюбленими, з сімейними проблемами та купою комплексів. Мені до того ж не пощастило зі школою, хоча навряд чи в такому місті комусь може пощастити. Кому взагалі може пощастити в цій сірості і навколишній убогості? Навіть фантазія якось вирівнювалася за загальним стандартом, ГОСТом. У місті-заводі все було однаково, всі будинки побудовані за одним проектом, всі назви зупинок не мали жодного історичного підґрунтя: Лікарня, Поліклініка, Школа, Леніна, Радянська, Жовтнева, Пологовий будинок, Кладовище, Центр, Район номер два, Район номер три. Жодна з цих радянських шишок, іменами яких все було названо, ніколи тут не була. Жовтнева революція відбувалася далеко, тут був ковток незалежності у той час, радянської влади ніхто не любив, але і не розумів, як можна без неї жити. Радянська влада принесла сірі пологові будинки, поліклініки і школи, у яких робочий клас міг протриматись у сумнівній стабільності і достатку. В місті, де не було жодного яскравого малюнку, де п'ятдесят, а може, й усі сто відтінків сірого все одно не передавали усієї кольорової гами. Страх виділитися, відхилитися від норми, це мій сьогоднішній страх кольорової фотографії тих часів, мені сьогодні здається, що тоді все було значно яскравіше, ніж ці фото, я так собі все домалювала і вирішила.

Втеча

Я кілька разів намагалася звідти втекти, мені завжди хотілося бути самостійною і незалежною, я чомусь не боялася. Мені здається, що ми всі від народження вже маємо якісь вади, вже заздалегідь прописані тріщини у наших хромосомах. Але наші вади іноді нам можуть дати більше, ніж переваги, я, наприклад, не боялася, на якомусь глибинному рівні в мене був відсутній якийсь такий звичний для всіх пункт. Усередині мене йшла боротьба між двома Я, з одного боку — я була слухняною дівчинкою, читала багато книжок, у дворі мене майже ніколи не бачили. Мені було нецікаве общинне життя дітей. Я дивилася на них з вікна, і десь глибоко в душі страшенно хотілося до них, але я переборювала в собі це бажання і далі читала книжки. Іншій «я» хотілося іншого життя — відкритого, гармонійного, не з одними лише книжками. Але я не знала, як може виглядати це інше життя. Коли ти замкнений, коли ти замкнений у замкненому маленькому сірому місті, де ніхто нічим, окрім офіційної роботи або навчання, не займається, важко зрозуміти, чого ти хочеш, якої альтернативи. Просто починаєш депресувати, бо не бачиш альтернативи своєму життю. Насправді альтернатива є завжди, завжди. Якби в мене було якесь друге життя, я його, напевно, прожила б так само. Бо я завжди знаходила альтернативу тому, що набридало.

Отже, альтернатива в мені перемогла. Одного разу, в п'ятницю, я сказала батькам, що не піду більше в школу. В п'ятницю — це був не найкращий час для таких офіційних заяв, оскільки в них лишалися два вільні вихідні дні на те, щоб мене переконати у зворотньому. Але мене нічого не спиняло, ми дуже серйозно сварилися. У суботу я вже знайшла роботу і ходила, як рекламний агент, містом і розповсюджувала аудіокасети й аудіозбірки. Це було дуже дивне заняття, бо здебільшого нікому й в біса не треба були ці чортіві аудіозбірки, але я робила це з неабияким завзяттям. Перша робота! У нас була величезна команда, кожен старався, дехто перебільшував усе настільки, що навіть уявляв це справою цілого свого життя. Мені здається, що це теж данина часу — приватні фірми, на яких платили смішну зарплату, що були альтернативою державним, де не платили

взагалі. Ці невеличкі конторки робили переворот у свідомості багатьох людей. У нас був супервайзер, він мотивував і надихав, слово «супервайзер» з'явилося саме тоді. Ніхто не знав, що саме воно означає, навіть і сам супервайзер. Мене ж надихало ще й те, що це була зовсім інша культура, командна гра, у школі цього страшенно не вистачало.

Тоді в мене були перші серйозні сварки з татом, він був проти, але мама чомусь мене підтримала. Я стала ходити до школи через раз, все більше часу проводячи за розповсюдженням аудіокасет. Скільки мені було? Напевно, років п'ятнадцять. Пам'ятаю, як ми поїхали в Рахів. Чому в Рахів? Ніхто не знав. Дивним чином мене пустили без довідки від батьків у потяг, я була наймолодшою, а тому і найбільше хвилювалася, про це серед наших працівників мало хто знав. Це було взимку, було сніжно і страшенно холодно. В п'ятнадцятиградусний мороз я бігала вулицею і розповсюджувала аудіокасети. Я дивувалася сама собі. Природжений інтроверт, якого страшенно перло це інше життя, ця можливість, яку дали мені аудіокасети.

Не все йшло гладко. Одного дня за мною почав полювати якийсь дорослий чоловік. Ну, спершу я нічого дивного не помітила, ми кілька разів випадково зустрілися на вулиці, ми йшли разом і хвилин п'ятнадцять спілкувалися. Він мав досить добрий вигляд, до тридцяти років, молодий, ніяких підозр у мене не могло виникнути, хоча страшні історії про маніяків, серійних вбивць і, звісно, наркоманів тоді були якраз на піку. Але я не дуже стежила за новинами і була трішки поза цим контекстом. За кілька днів я зрозуміла, що він мене переслідує, чекає на мене просто скрізь. Моєю роботою було ходити вулицями і поширювати касети, а він просто стояв і підглядав за мною, то в одному місці, то в іншому. Спочатку я намагалася цього не помічати, але останнього мого дня в Рахові усе змінилось. Я купувала в кафе якусь булочку з чаєм, коли знову побачила його крізь вікно, він стояв ззовні і дивився на мене, його очі були налиті кров'ю і якоюсь злістю. Він показав жестом, як відрізає голову, а тоді пальцем на мене. Аудіокасети дали мені навички легко заговорювати з незнайомцями. Самій чіплятися і пропонувати щось. І я саме думала заговорити з цим чоловіком і спробувати зрозуміти, чому він за мною ходить. Але цього не сталося. Мене, ту, що не боїться, охопив справжнісінький страх, який подолати було вкрай складно, до того ж, звісно, моя уява тоді все

гіперболізувала. Я вирішила, що він за мною полює, розповіла це всім своїм колегам-аудіокасетникам, і ми домовились, що я повернуся до свого міста. Мені взяли квитки, і я поїхала. Мене проводили до самого перону. Ми їхали на таксі, щоб ніхто не міг нас вистежити. У купе було порожньо, і в той момент для мене це було значно гірше, аніж якби там хропіли три амбали. Я їхала зовсім одна. Пам'ятаю, як він тоді мені ввижався, як відчиняє двері, його божевільні очі. Але я якось розуміла, що це параноя і слід її зупинити. Після цього інциденту я мала б зупинитися у емпіричному дослідженні світу, але я обрала зворотній шлях. Точніше прямий — назустріч страху.

Удома, думаєш, були раді тому, що я заробила грошей, стала самостійною, вирішила йти своїм шляхом? Звісно ні. На той момент у мене всі родичі пересварились. Мені було дуже ніяково, бо пересварилися, звісно, через мене. Неможливо було більше залишатися тихою дівчинкою, я вирішила обрати радикальну позицію — йти на відкритий конфлікт. Мама трохи мене захищала, а їй за це закидали, що вона заслала дитину в якийсь бордель за кордоном.

У мене на той момент не було ще жодного хлопця чи навіть думки про якісь стосунки. Не те щоб я була асексуальною, просто інша стаття була табуованою, про це не говорили взагалі, ми навіть ворогували із хлопцями. До того ж мене виховували як порядну дівчинку. Років до шістнадцяти. Тоді я почала зустрічатися з Андрієм. Він був типовим зліпком того часу — патлатий, темноволосий, завжди з гітарою, в «косусі». Ми зблизились на концерті «Арії». «Арія» і різний російський рок про любов і популярну філософію буття — це було хіба єдине, чим можна було захоплюватись у ті часи нашому юному поколінню. Вони були альтернативою тому, що лилося з наших рожевих екранів. Взагалі, ця меланхолійна і романтична музика — те, чого тоді не вистачало нашому шоу-бізнесу. Український рок був якимось або занадто пристарілим, або зовсім дитячим, як Левко Дурко, а російський — уже дорослим, зрілим. Українською піснею, що потрапила у цей ґештальт зрілості, стала хіба що «Вона» «Плачу Єремії», яку написав Кость Москалець. Її знали, грали і співали однаково скрізь, цієї пісні не соромились. Брати Гадюкіни були для нас, російськомовних, занадто незрозумілими і несерйозними, Юрко Юрченко — сопливим хлопчиком, Вакарчук тоді ще був зовсім юним, хто залишається? Залишається серйозний і зрілий російський рок.

Напевно, зрілий — це найкраще визначення. Тривав період дозрівання, і нам хотілося, аби цей процес закінчився якомога скоріше. Дозріти вже нарешті і відірвати себе від яблуні назавжди — це було нашою найважливішою метою. Справжньою, щирою і зрілою музикою тоді для нас був саме російський рок.

Російські ліричні зірки приїжджали, давали концерти, вони були відомі і впізнавані, їх кліпи крутили і знали. Без української музики ми взагалі були цілком і повністю в російській орбіті. Наша молодість і юність була географічно в українському містечку, але культурно — у російській глибинці, в яку час від часу з культурної столиці, тобто Москви, приїжджали знані виконавці. Ми разом з Андрієм їздили на ці концерти. Йому було лише сімнадцять, він їздив на мотоциклі «Ява». Тоді будь-який спосіб пересування був справжньою розкішшю. В кліпах рокери їздили на байках, і це було нашою спільною щасливою юністю. Нас об'єднувала любов до вітру в обличчя, щоправда, лише коли ми мали гроші на бензин. Нас об'єднувала і любов до романтизму, що давав нам російський рок.

Якось після кількох місяців поцілунків я подумала запросити Андрія додому, коли нікого не було. Але побоялася.

— Добре, що не запросила, — потім сказав він. — Я подумав би, що ти якась шлюха.

Вже значно пізніше я часто зупинялася у них удома. Якось Андрій зі своїми батьками поїхав на цвинтар, а я лишилася у них сама. Я добре пам'ятаю той день. Він залишив ноутбук увімкненим, і я порсалася у його записках і папках. Не пам'ятаю, чи щось шукала, чи хотіла знайти якийсь компромат. Знайшла порновідео зі школяркою. Мене від нього мало не знудило. Я намагалася зрозуміти, нащо це дивляться. Але мені було соромно навіть зізнатися, що я його знайшла, тому я так і не спитала в Андрія, для чого це йому. Такий цнотливий був хлопчик, сам не хотів сексу так довго і казав, що міг би подумати, що я шлюха. А вдома потайки дивився собі порнушку.

Мені хотілося іншого життя, і я шукала його через якісь корисні справи, у яких могла знадобитися. У школі я почувалася непотребом, а в розповсюдженні аудіокасет — незамінною людиною. Експертом із розповсюдження. Школа не так скоро закінчилась. Я не закінчила її з якимись відзнаками, не пішла в інститут, не почала шукати якоїсь

престижної посади, щоб «пристроїтись». У мене було дивне життя, самоосвіта і постійна робота над собою.

Збоку

Втім, мене ніколи не покидало одне відчуття. Я пам'ятаю його завжди — і тоді, і зараз. Відстороненість. Це іноді так, наче ти сам собі снішся і дивишся на все, що відбувається з тобою, зі сторони і от, навіть вчиняючи якісь дії, навіть коли взаємодієш із соціумом, бачиш себе збоку. Тоді я дивилася на свою школу збоку, відсторонено, не заглиблюючись у процес, а навпаки — наче спостерігала за матчем з трибуни.

Відстороненість була завжди соціальною, але не тактильною. Мені завжди надзвичайно важливими були доторки. Якимось чином я виростала дуже тактильною. Бабуся мене привчила до своїх рук, вона робила просто неймовірний масаж, чуттєвий і розслаблювальний. Вона ніколи б не подумала, що настільки сильно увійде в мої особисті стосунки.

Тоді у суспільстві фактично вважалося, що масаж — це синонім проституції. Так і досі безліч людей думає, мені здається. Але я привчала усіх своїх хлопців, щоб робили мені масажі, як бабуся, за її рецептом.

З Андрієм ми разом переїхали до Києва. Це місто видавалося мені безрозмірним, я страшенно любила тут гуляти. У Києві відчувався якийсь смак свободи, якого не вистачало вдома. Андрій пішов працювати на комп'ютерний склад. Там працювало саме бидло. Під його впливом він змінювався на очах. Його погляди трансформувалися у строгій відповідності до бидла, з яким він працював. Якось ми зібралися разом із його співробітниками. Я сиділа і слухала. Вони обговорювали Беркову. Я не любила порно, але мене обурювала їх позиція. Беркова саме тоді була учасницею російського реаліті-шоу «Дом-2», і з нею там стався секс-скандал. Відео, на якому вона займалася сексом з учасником передачі, потрапило у мережу. Хлопці називали її проституткою і говорили про те, що героєм програми став хлопець. Я не могла зрозуміти — чому? Чому дівчина, яка добровільно зайнялася сексом перед камерою з хлопцем, — жертва, принижена й опущена, а чоловік — безапеляційний переможець?

Таким став у нас і секс, і взагалі все. Андрій змінювався на очах. Я почувалась ніби зобов'язаною йому. Його перестало цікавити моє задоволення, моя безпека, мої оргазми. Я готувала йому сніданок перед роботою, у судочки складала обід, готувалась до його приходу ввечері. Він перетворювався на типового чоловіка на дивані з пивом перед телевізором, це все наче архетип з дитинства, воно насувалося на мене з такою швидкістю, як наслідки ядерного вибуху. Я не могла позбутися цього відчуття відстороненості, наче знову існувало дві половини мене. Одна — та, що в стосунках, а друга — стоїть, спостерігає за цим і крутить пальцем біля скроні.

Несподівано я закохалася. У стосунках із Андрієм нічого не змінювалося, ми жили у громадянському шлюбі, рутинна нас обгризала і випльовувала, ми все менше розуміли одне одного, здається, й дедалі більше втомлювалися. Я йому зрадила. А далі — не могла мовчати і тримати це в собі, не могла не сказати. Андрій пробачив, але розраховував на моє повернення до звичної, прийнятної для суспільства моногамної моделі. Я мала повернутися в образ домогосподарки. І я намагалася, але не вийшло. Мені здавалося, що я перебуваю у стосунках, після яких, напевне, стають чоловіконенависниками і радикальними феміністками. Ми розійшлися.

Згодом я почала жити з іншим чоловіком, це були справді хороші стосунки. Таким можна собі уявити сімейне вогнище. Вони знову тривали три роки і під кінець просто набридли. Я видихлась. Саме тоді я відчула те, чого давно хотіла, я сьорбнула свободи. Здавалося, що це так просто, невже не можна було її отримати раніше?

Свобода

Я почала подорожувати автостопом. У мене постійно йшли паралельно два стани — в одному я обіцяла собі ніколи не робити певних речей, в іншому — відразу ж порушувала свої обіцянки. «Я ніколи не поїду стопом у машині, де більше, ніж один чоловік!» — сказала я собі й одразу ж порушила. «Я ніколи не поїду вночі», — сказала і порушила. «Я ніколи не поїду взимку», — порушила. Отже, якось автостопом уночі взимку я їхала з трьома азербайджанцями на якійсь роздовбаній «Ладі». Ми заїхали в кафе у Херсонській області, і там дівчинка обслуговувала нас у кращих традиціях совєцького обслуговування. «На, отъебись!» — це традиційне радянське, що, здається, не перекладається жодною іншою мовою світу. В умовах, коли конкуренції не існує, коли є одна пошта, одна ятка з фруктами, один гастроном, одне кафе, один хлібний ларьок, продавцям, офіціантам, поштаркам — їм глибоко пофіг, вони володіють ситуацією, ти їх клієнт у будь-якому разі, якщо тобі треба надіслати листа — тобі до них, голуби вже не літають, конкуренції немає, тобі до них, точно до них, а в них завдяки цьому — абсолютна повнота влади над тобою. Захочуть — не надішлють твого листа. Захочуть — просто виженуть тебе з поштового відділення. Ти можеш жалітися і писати на них скарги, на пошту, на гастроном, на оце-от кафе, от тільки завтра ти знову прийдеш до цієї ж офіціантки, у це ж саме місце, бо іншого тут просто немає. Я дивилася то на неї, то на азербайджанців, що все одно лишали їй чайові, все одно намагалися з нею потоваришувати, все одно залишалися задоволені мерзенним сервісом, бо кращого не бачили. Дивилась на усе це і думала — чорт, але я ж можу стати значно кращою офіціанткою! Мені тоді найбільше чогось хотілося такого. Приземленого, простого. Працювати з людьми і робити це краще, ніж інші, таким чином трохи змінюючи світ навколо.

Десь тоді ми з тобою познайомились. Я взагалі не пам'ятаю, як це сталося. В мене саме почався зовсім новий етап у житті — я таки влаштувалась на роботу офіціанткою. Це було якоюсь кнопкою соціальності для мене. Я входила у роль, коли треба було, відігравала її і вмикала назад свого інтроверта. Ти ходив весь час по закладу і щось

організовував. У тебе була важлива посада, і мені здавалося, що ми маємо тебе помічати і вітатися, а ти нас усіх — не обов'язково. Пригадую, спочатку працювати було важко — весь час були якісь події, концерти, багато людей. Не було часу підвести очі. Щойно ти пішов — люди потроху зникали, роботи ставало все менше.

Десь тоді у мене почалося активне вільне сексуальне життя. Я не заводила жодних тривалих стосунків, не мала жодних планів на майбутнє чи мрій і жила буденними потребами. Часто сама подорожувала.

Автостоп і секс у мене завжди йшли паралельно — жодної взаємопов'язаної ситуації не було. За весь час моїх тривалих подорожей я втрапила лише в одну лиху історію, з якої відносно легко виплуталась. Це було в Криму. Я сіла до двох дуже стрьомних чуваків. Дагестанець і росіянин. Чорний джип. Дагестанець — красивий і молодий — виявився агресивним. Сказав, що займається єдиноборствами. Росіянин — маленький прищавий підліток — сидів і хіхикав з усього, що відбувалося. Разом вони були схожими на гей-пару. Я тоді ж подумала, що сама винна, вони одразу здались мені якимись неприємними, але хотілося кудись уже їхати, зрушити з мертвої точки, на якій простояла довго, тож я подумала: «Пронесе». Ще й як пронесло. Вони дуже злісно зі мною розмовляли, багато разів пропонували їхати з ними в готель і розважитись, а потім різко звернули з дороги в поле. У мене були заблоковані двері, але не вікно. Я відчинила його і вистрибнула, але не встигла схопити рюкзак. Він залишився в машині. Це була найстрашніша ситуація, яка коли-небудь зі мною ставалась.

Я настільки перелякалась, що навіть не запам'ятала номер їх машини, знала тільки колір і марку. Ну й те, що це дагестанець і росіянин. Але таких машин у Криму не знаходять, сказали мені. Мені нічого не було шкода з того, що було в тому рюкзакі, крім щоденника. Щоденники — це моя магічна сила. Це папір, який я витрачаю на себе. Мій лабораторний журнал — чи бортовий. Я відчуваю, що проживаю якесь одне життя обабіч свого іншого. Те життя, що йде збоку — записує те, що відбувається з іншим, основним.

Перші експерименти

У мене зриває дах від свободи. Чомусь я постійно думаю про те, що це ненадовго, що от-от усе закінчиться. Ось іще трішки я побуду поганою дівчинкою і знову стану хорошою. В мені знову борються два кольори, але не чорний з білим і навіть не червоний з чорним. Я щось пробую весь час, ставлю експерименти на собі й оточенні. У мене майже немає друзів, є лише якесь коло спілкування, що мене не задовольняє. Я постійно шукаю нових, близьких мені людей, але рідко потрапляю в ціль.

Мені завжди страшенно цікаво було спробувати секс за гроші. Я завжди думала про те, чи може бути проституція роботою для задоволення, чи буває взагалі таке, що це не «вимушеність», як це заведено вважати, взагалі секс за гроші у першу чергу сприймається як акт насилля і жертвності. Жінка змушена йти на це через власні фінансові проблеми, а не, скажімо, через любов до сексу. Мені завжди необхідно перевірити все самій, не можу наосліп перейняти чийось точку зору.

Було дуже страшно. Звісно, я не пішла десь на панель. Просто зареєструвалась на сайті знайомств. Написала у профілі «шукаю спонсора». Мені посипалися повідомлення з пропозиціями. Я вибрала одного. Йому було тридцять п'ять, ми зустрілися. З ним було дуже легко, я відчувала, що він простий, але страшенно боялася. Трусилися колінки, коли я його побачила. Товстенький бізнесмен, харизматичний, освічений, приємний, чистий. Ну добре, те, що він досить симпатичний, я бачила ще з фото в кафе, але все одно очікувала, що може прийти якийсь далекобійник, що просто на сайті виставив свої найкращі фотографії. Ми дуже мало спілкувалися. Я боялася подивитися йому в очі. Він сказав, що я в житті краще, ніж на фотографіях. Пригадую, я тоді подумала, що для таких цілей треба зробити спеціальну фотосесію, навіть уявила, якою вона могла би бути: якийсь костюм середньовічний у поєднанні з червоними панчохами на фоні яких-небудь грецьких колон.

Тепер мені від самих спогадів про це робиться дуже смішно. Те, що я тоді вважала сексуальним і красивим, — насправді повний

провінційний несмак. Світле волосся, яскравий макіяж, ліфчик push-up. Мені здавалося, що більші груди назовні, то сексуальніші.

Отже, я сиділа в кафе, він заїхав і забрав мене. Ми гуляли по місту, спілкувалися й роз'їхалися. Здається, він відчував, що мені непросто навіть заговорити про секс. Минуло кілька днів, і він запросив мене в ресторан. Ми знову довго сиділи, аж поки він нарешті наважився запитати, чому я вказала, що шукаю спонсора. А мене переклинило, я ж правильна і хороша дівчинка, я не можу обговорювати такі теми. Він спитав, скільки мені треба для повного щастя. Я нічого не відповіла, не знала, що відповісти. Він мені сказав, що дасть удвічі більше, ніж це коштувало тоді в середньому «на ринку». Я погодилась. І знову ці тремтячі колінки — так, наче я йшла проти себе, наче робила щось таке, чого сама від себе не очікувала, так, наче це була не моя власна ідея. Я думала, що «крига скресне, сонце впаде, і океани розійдуться», чи як там співають у сотнях однакових сопливих лірично-трагічних пісень, але виявилось, що секс за гроші — це так само. Так само, якщо ти любиш секс і різноманітність, але, ймовірно, зовсім не те саме для людини, що вірить у вічну любов і вірність. Звичайно, можна говорити, що це те ж саме, тільки якщо це добровільно й існує хоча б найменша симпатія. Зрештою, досить велика кількість людей займається проституцією, але боїться самого визначення. Зазвичай беруть просто не грошима, а подарунками, їжею, увагою, можливістю задовольнити якісь свої потреби. Під категорію отримання вигоди в обмін на сексуальні послуги потрапити можуть цілі прошарки населення, але офіційно принизливо — тільки якщо це гроші і це чітко за секс. Ні, я не заперечую, що для тих, хто стоїть десь на трасі лише через відсутність альтернативи, для тих, хто в сексуальному рабстві, для тих, хто робить це без задоволення, — секс за гроші відрізняється від сексу з тим, кого любиш. Але так можна сказати про будь-що. Столяр, який не любить столярство, — робить для свого дому хороші стільці, а для всіх інших — «на, отъебись!» Цілком можливо, що столяр — теж заручник своєї професії, такої ж важкої, як і повія, що не любить сексу.

З тим чоловіком ми всього два рази зустрілися і більше не бачилися. Я закрила для себе один ґештальт, але розв'язала собі руки для інших. Вони розплутувалися один за одним, як величезний клубок, я прискорювала цей процес, мені здавалося, що там на мене щось

чекає, що за кожним розв'язаним вузликом чекає відповідь на якусь таємницю, щось сакраментальне. Клубок тим часом розв'язувався далі й далі.

У мене було стійке відчуття ейфорії. Це був стан, який найпростіше, напевно, описати так: я хворію на якусь невиліковну хворобу і за кілька днів помру. До кінця цього життя мені слід спробувати відвідати усі кути, в які коли-небудь заводила мене моя ж фантазія.

Наступним моїм пунктиком був чорношкірий хлопець. Якось я побачила одного на сайті знайомств і написала йому першою. Ми того ж дня зустрілися, він майже відразу сказав: «Поїдемо до мене?» Я зразу погодилась. Він був із Нігерії. Темношкірий і досить привабливий. Мені цей досвід був важливим іще й тому, що я відчувала певний страх до темношкірих. Не можу сказати, що це був якийсь махровий шовінізм. Мені одночасно і хотілося, і кололося. Треба було цього позбутися. Цікавий спосіб боротьби з ксенофобією, так? Крім того, що це був чорношкірий, це ще й був мій перший раз на першому побаченні. Усе, що зі мною відбувалося у цей час, було якимось спазматичним. Я намагалася швидко наздогнати все, що втратила за часи моногамного цивільного шлюбу. Навіть коли ми трахалися з чорношкірим — я думала про те, що дуже скоро знову втраплю в моногамні сімейні стосунки і треба якомога скоріше спробувати все, щоб потім не жалкувати. Це було дуже по-дурному, правда?

Мені щодня писали десятки чоловіків, і я проводила експерименти. Було цікаво, куди це мене може привести. Пам'ятаю, був іще один хлопець, що жив на вулиці Тургенівській. На вигляд він мав років двадцять п'ять, підкачаний, розумний і цікавий. Ми спершу зустрілися в кафе, він розповідав про свою родину, про бізнес, про те, як він по цеглинці вибудовує власне життя. Згодом ми пішли до нього — квартира виявилася величезною, з кількома спальнями, одна з яких не використовувалася взагалі. Меблів було дуже мало, на стінах висіло кілька картин, а ще там були вази з живими квітами. Досить різні стилі, кожна стіна виглядала так, неначе була вирізаною з якоїсь арт-галереї. Ми кілька годин валялися у джакузі, він мені робив масаж і розказував про себе. Ми були зовсім голі, я сиділа у нього на колінах і думала: навіщо йому це все? Навіщо він так детально, по цеглинці

вибудовує власне життя, щоб потім писати дівчатам на сайті знайомств, одразу домовляючись про ціну? Знаєш, тоді я, напевно, в нього навіть трохи закохалася. Ми трахались хвилин десять у його ліжку.

Я продовжувала проводити експеримент, у якому ще більше себе переконувала у тому, що поняття проституції як заняття, де клієнт платить за сексуальні послуги, — це лише архетип, який кожен трактує по-своєму. На сайтах знайомств реєструються проститутки за визначенням, але плата за послуги відрізняється. Виходить, що дівчина, яка віддається за вечерю, — це просто дівчина з сайту знайомств, а та, що віддається за гроші, — проститутка. А як тоді бути з дружиною-домогосподаркою, якій ти регулярно залишаєш гроші і яка не відмовляє тобі, хоча давно вже тебе не хоче? Є дівчата, що віддаються за красиві плечі, чи очі, чи за можливість проїхатись у дорогому авто, а є, зрештою, і хлопці, які, приміром, ходять за старшими і досвідченішими жінками й віддаються їм за досвід, гроші чи можливості.

Якщо світ все швидше наближається до зрівняння у правах і патріархальне суспільство відходить у минуле, то в такому світі має бути місце й сексуальній рівності. Жінка досі завжди дає, а чоловік — бере. Для чоловіка досі дуже часто кількість дівчат є позитивною характеристикою, а для дівчини — негативною. Що більше разів віддалася — то ймовірніше, що просто проститутка. Проститутка, повія, курва, шльондра, профура — скільки у нашій мові є слів, але усі без винятку мають негативне забарвлення і жіночий рід. Виходить, віддаватися може лише жінка, а чоловік — завжди бере. Слова «стюардеса» і «стюард» є, а «повій», «шльондр» чи «проститут» — це невідомі нашій мові поняття.

Я так і не зрозуміла, чому цьому хлопцю з Тургенівської потрібен був секс за гроші. Я могла б з ним зустрічатися, але відчувала, що йому це не потрібно. Десь глибоко в душі я вважала його жертвою нашого суспільства, в якому соромно відкрито говорити, що тебе цікавить секс, а не стосунки, соромно давати самому, а не просити у дівчини віддатися.

Суспільство, у якому бере лише чоловік, приречене на сексуальну відсталість. Нас вчать, що чоловіки лише беруть, вони думають тільки

про секс, як оволодіти нами, як нас трахнути. Вони нас беруть, а ми віддаємося. Суспільство кричить: «Не дай їм собою заволодіти!»

Щоразу, коли це чую, мені хочеться крикнути у відповідь: «Ей, ви що, серйозно все це? Хочу брати, я не хочу лише давати! Хочу сама заплатити й отримати якісний секс!»

Безперечно, хлопець з Тургенівської мені заплатив. Але я готова була заплатити йому, знаєш. Я хотіла б, аби в мене була така можливість, тільки й всього.

З Максом ми вперше зустрілися за кілька тижнів після цього. Я прийшла до нього додому, він, зрештою, мене одразу туди покликав, але ми спершу зустрілися на вулиці. Я все ще боюся маніяків, боюся в цілому нашого суспільства, у якому жінка дуже беззахисна. Я не маю на увазі, що жінки слабкі і потребують захисту, ні, я про інше. Ось жінка йде в гості до чоловіка, якого не знає, щоб зайнятися з ним сексом, — це в найбільш негативному трактуванні повія, а чувак, він же запрошує й оплачує, начебто отримуючи право робити з цією жінкою що завгодно. Він хто? Як суспільство трактує цього чоловіка? Ніяк, бо він чоловік. Чоловік — це чоловік, йому необхідні повії, а жінка — берегиня. Вона — або свята і береже свій рід, або повія, не інакше.

Максу було років двадцять п'ять, він був найбільш простецьким хлопаком, не надміру привабливим, але симпатичним. У нього була страшенно дивна еkleктика у квартирі — ремонт явно не робився кілька десяти років, всюди стояли старі меблі, але в кімнаті на стіні висіла найкрутіша плазма, яку я коли-небудь бачила.

Він перший мені почав говорити про цю плазму, я б сама не звернула уваги. Мене взагалі мало обходять матеріальні речі. Телевізор? Не дивилася його вже багато років. Кіно — так, але навряд чи я б віддала купу грошей за можливість сидіти вдома і дивитись кіно ніби як у кінотеатрі. Це видається мені дуже сумнівним задоволенням.

Зрештою, Макс увімкнув якусь комедію, і фільм був настільки дурнуватим, що ми б нічого не втратили, переглядаючи його, наприклад, з екрану мобільного.

Я запропонувала подивитися якесь порно. Зрештою, я відчувала, що він чогось хоче. Але він і далі щось мені розповідав про свій великий телевізор. Це було досить смішно, наче він дотримувався правила про те, що коли в тебе маленький член і великий телевізор —

краще мовчи про член і розповідай про телевізор. Довше, якомога довше розповідай. Так, щоб, коли ти вже нарешті дістанеш свій мікрочлен, вона все ще думала про телевізор.

Не люблю людей, які настільки сильно залежні від суспільних комплексів. Розмір члену не має такого значення, як те, що вміє робити хлопець у ліжку. В мене, наприклад, маленькі груди. Можна сказати, що взагалі нема. Дівчата з такими грудьми часто соромляться навіть роздягатись перед хлопцями, яких знають багато років. Мовляв, хлопці побачать, що вони виглядають як мужики. Перший розмір — сміялися в останніх класах середньої школи, ха-ха, перший розмір, покажи сіськи, перший розмір, мужик, мужик! Оксана-мужик, називали мою подругу, у якої груди були ще менші, ніж мої, щоправда, вона була значно вищою і її малі груди виглядали ще більш непропорційно. Оксана-мужик — дражнилися хлопці, а я ставала на її захист, хоча сама ризикувала стати мужиком. Мене завжди драконили, просто доводили до стану невпинної агресії люди, які знущалися з фізичних вад інших. Зрештою, хіба малі груди — це вада? Я ніколи не розуміла, чому худі так хочуть стати гладкішими, а гладкі — худішими, маленькі — високими, а високі — нарікають на свій зріст. Не любити своє тіло — це жіноча тенденція. Я своє, щоправда, полюбила, але про це я ще розповім.

Згодом ми з Максом все ж включили якусь еротику. Порно в нього не було, хоча, мені здається, він просто соромився його показувати. Макс не міг наважитися до мене доторкнутися, тому я перша взяла його за руку. Він весь тремтів, але мені не було від цього смішно, швидше навпаки — цей стан передавався, і я сама почала боятися його. Не знаю, на що люди здатні в таких ситуаціях. Мені хотілося йому допомогти, я відчувала, що він мене сюди покликав не для сексу, він боявся дівчат, і йому потрібна була допомога психіатра, я сьогодні була його практичним психіатром, прийняла на себе цю місію. Він був паралізований, просто не міг рухатися. Я дуже ніжно робила йому масаж, він все більше й більше тремтів. Все пройшло, напевно, лише після того, як ми таки переспали. Я постійно казала йому щось підбадьорливе, але відчувала, як це одночасно і заспокоювало, і ще більше нервувало його. З одного боку — він заспокоювався, бо коли переживаєш, що в тебе маленький, а дівчина робить комплімент, ти заспокоюєшся, але це такий делікатний комплімент, що досить швидко

приходять сумніви, ти від них не маєш куди сховатися, сумніви тебе мучать і не дають зосередитись на крутості твого власного члену, на хорошому відгуку про нього, щойно прослуханому, тому що жінки в цьому суспільстві — повії, вони повії, так тебе вчила мама, так кажуть у школі і в інституті, що ти вдяглась як повія, що ти ходиш гуляти вночі, ти шо, шлюха? Вони всі шлюхи, запам'ятай, хлопчику, вони щодня сплять з ким попало, вони всім роблять такі компліменти, все, чого хочуть жінки, — це лише твоїх грошей. Запам'ятай, хлопчику, кажуть тобі голому на медогляді у військкоматі, вони не можуть нічого хотіти, ану випрямся, тебе жодна дівчина не полюбить, каже тобі хірург, цілком голому і тремтячому в холодному кабінеті, він дивиться на твій маленький член, цей хірург, що бачив мільйон членів і кожному казав випрямитись, і ти випрямляєшся, бо інакше тебе жодна дівчина не полюбить, такого скрюченого в цьому гнилому процвілому кабінеті, тобто в цьому кабінеті ніхто ніколи й нікого не полюбить, це зрозуміло, але йдеться про тебе, про те, що дівчата тебе не люблять ніколи взагалі. Дівчата — шльондри, але тебе такого, скрюченого, вони не люблять навіть за гроші. А якщо за гроші і люблять, то все одно будуть дивитися на твій зморшок від холоду і говорити, боже, який прекрасний, зручний і довгий шуруповерт.

Макс не казав ні слова і тремтів так, наче стояв перед цим самим хірургом на комісії у військкоматі, наче в квартирі холоднеча, хоча надворі була рання осінь, бабине літо й опалення жарило так, що доводилось відчиняти вікна, щоб запустити трішки повітря, яке пахло жолудями і листопадом. Думаю, Макс був цнотливим. Сподіваюсь, я йому допомогла. Вийшовши з його квартири, я відчувала сильне полегшення і піднесення. Думаю, щось таке відчують хірурги — не ті, що дивляться на зморщені члени, а ті, що проводять операції. Думаю, успішно прооперувавши майже безнадійно хворого, вони почуваються десь так само, як я в той момент.

Історії з сайту знайомств закінчилися досить неприємно. Ми зустрілися з хлопцем, який пообіцяв мені досить великі гроші за оральний секс у кінотеатрі. Він не виглядав дуже забезпеченим, я підозрювала, що це обман. Погодилась лише тому, що такого я ніколи не робила. Це було щось нове, адреналін зашкалював. В результаті він віддав мені третину обіцяних грошей і сказав, що скине якимось решту на картку чи щось таке.

Цей випадок був дуже неприємним перш за все тому, що у мене виникло дуже сильне відчуття беззахисності. Ніколи раніше такого не відчувала, погоджуючись на секс за гроші. Звісно, завжди було страшно, але усі попередні чоловіки викликали довіру і, частіше за все, були турботливішими за тих, з ким я перебувала у тривалих стосунках. Але ось він, цей перший раз, коли я дістала ляпаса і добряче обпеклася. В мене вже було близько семи чоловіків з сайту, і я вирішила, що цього достатньо.

Достатньо з сайтами знайомств, але не достатньо з експериментами. Наді мною висів якийсь велетенський монстр. Зубатий і довжелезний черв'як, що ніяк не давав мені спокою. Як тільки я засинала — він прокидався і кусав мене за плече своїми іклами, з яких сочилася отрута. Здається, це була отрута допитливості і цікавості. Я прокидалася вранці і забувала про будь-який негативний досвід, що ставався зі мною під час автостопу, зустрічей з сайту знайомств чи роздавання аудіозбірок у Рахові. Зубатий черв'як, що кусав мене вночі за плече, наказував йти далі.

СимпатИки

Це — величезне на той момент ком'юніті, яке зародилося на одному форумі. Згодом їх почали називати сектою. Щось сектантське в них, звісно, було, але я так і не заглибилась настільки, щоб усвідомити, що саме. Тут я знайшла те, чого мені дуже бракувало, і, напевно, я вдячна їм за якийсь крок у моєму розвитку. Вони пишуть про популярно-наукові знання. Вони багато пишуть про подорожі, про життя в кайф. Я, певним чином, сповідую віру в єдину життєву ціль — життя в радість.

Це був осінній вечір, я читала їх черговий матеріал. У них на той час було багато статей, з якими я погоджувалася. Часто я читала їх одну за одною, до самого ранку. В один момент вирішила, що мені слід обов'язково з ними познайомитись. Для цього потрібно було пройти досить специфічний екзамен — тобі ставлять запитання, і якщо їм подобаються твої відповіді — тебе приймають. Усе це відбувається онлайн, у прямому ефірі. Я вже була доволі підкованою, відчувала, що знань у мене достатньо. До того ж дуже вже хотілось познайомитися і побачити зсередини, що вони собою являють.

Для того щоб стати однією з них, важливо було не підтримувати жодних догм про моногамність, насилля та релігійність. Запитання щодо цього ставилися завуальовано, не напряду. Вони дуже розкуті в мережі, ставлять максимально відверті запитання. Про них говорять і пишуть як про комуну, де всі з усіма сплять. Відверто кажучи, цей тест мене дуже насторожив. Вони дуже брутально розпитували абсолютно про все. Я ж хоч і не була надто закомплексованою, але так ці запитання ніколи б не поставила.

Я вийшла з їх групи, щойно зустріла кількох людей звідти. Можливо, не слід було робити поспішних висновків і познайомитись із іншими. Але я подумала, якщо ці кілька — такі, то навряд всі інші будуть кардинально відрізнятись. У мене склалось враження, що туди йдуть закомплексовані хлопчики, у яких великі сексуальні проблеми.

Коли ми зустрілися, найбільше я злякалась однієї дівчини. Це саме вона відверто розпитувала про все на світі, найбільше її цікавило моє статеве життя. Я не особливо відкривалася, а вона не особливо

показувала, як насправді смакує деталями. Я б її назвала такою собі залізною кнопкою. Залізний холод. Ми були вчотирьох. Всі поводитися так, наче ми не знайомі і не особливо одне одному потрібні.

— Завтра лечу в Таїланд. — сказав хлопець.

— Тоді я тебе сьогодні трахну, — сказала йому дівчина-симпатка.

— Я не хочу.

Мене шокували ці діалоги. Ні, вони не були якимись непристойними, в них не було нічого брутального. Вони були холодними і нелюдськими. Вони боролися за рівні права, а самі перетворилися на металообрхт. Хоча закрадалась думка, що то зі мною щось не так, то я занадто закомлпексована і не можу так просто обговорювати секс — без реверансів і лицемірства.

Вони не дружать між собою, просто сплять. Коли вони зустрічаються — дивляться в різні боки. Це спільнота не про свободу і секс. Це релігія, що начебто вчить, як бути вільними, а на практиці виходить щось геть інше. Чому люди не можуть самі, без гуру і ритуалів, бути вільними? Для чого їм вигадувати нові релігії і поклонятись новим ідолам? Мені здається, щоб бути вільними — не потрібно Богів і гуру.

У Симпатиків подвійні стандарти і вже готові відповіді на запитання про те, що добре, а що погано. Вони не намагаються заглибитись у суть, натомість багато що просто засуджують. Наприклад, зовнішні прояви жіночності, алкоголь чи бальні танці — мовляв, усе це застаріле і немолодіжне, натомість схвалюють яскравий дитячий одяг, бо це круто і вільно.

— Чого ти носиш довгу спідницю? Ти що, стариця? — питала мене все та сама залізна кнопка.

Я була занадто ввічливою і правильною, бо на зустрічі не послала їх на фіг. Я зрозуміла, що їхні ком'юніті та їхні красиві тексти — це тільки онлайн. У реальному житті вони міряються зовнішнім виглядом і обмежують себе ще більше, ніж ті, з ким вони, мовляв, борються проти обмежень.

Дівчата там досить мужні й активні, хлопці — тихі, невпевнені в собі і майже покірні. Тобто це якась реальність навпаки, дзеркало нашого сучасного суспільства.

Вони часто піднімають тему дитячої сексуальності. Мовляв, дітям у ранньому віці забивають голови заборонами і покараннями, що

проростає дуже неприємними наслідками у дорослому житті і позначається на їх сексуальності. Але пострадянське суспільство одразу ставить на «симпатиках» штамп і говорить, що вони за згвалтування дітей. Тут я повністю на їх боці, бо вважаю, що у дитячому віці сексуальність не те що притуплюється, вона просто убивається в зародку.

У них є свій гуру, його звати Бодх. Гуру приємно себе оточувати дівчатами, тому комуна матріархальна, але нагорі все одно — чоловік. Матріархат горизонтальний, гуру він не стосується, гуру в ньому, навпаки, зацікавлений. Він сприймається як божество, він по факту не чоловік, у кожної жінки з ком'юніті є свій чоловік, над яким вона має владу, але гуру це не обходить. Він легко може переспати з будь-якою із учасниць об'єднання.

Для хлопців у секті умови ставали все більш і більш складними. Усі особи чоловічої статі мали регулярно зізнаватись у тому, що вони повні мудаки. Дівчата були досить агресивними, це повна протилежність патріархату, крайність.

А потім у них стався інцидент, після якого вигнали майже усіх хлопців. Раніше вони називали себе Симпатами, а після цього стали Симпатками. Два хлопці таки залишилися — Бодх і його учень. Згодом учня теж прогнали — занадто мало було дівчат, щоб ділити між двома. Взагалі, закони в них ставали дедалі жорсткішими, кількість людей постійно зменшувалась, але їх це нічому не вчило.

Крім догми життя для задоволення я перейняла в них іще одну звичку — ніколи не говорити нічого просто із ввічливості, якщо я насправді цього не відчуваю чи не хочу. Не вітатися, не прощатися, не дякувати, не вибачатися, не бажати хорошого дня, не «будьздоровкати», не вітати нікого з легким паром після душі. Усе це — зайві слова, які певною мірою служать маскою людської несправжності.

Через Симпатиків проходило досить багато людей, які прагнули вільних стосунків, але мало хто там затримувався. Саме тому навколо усього цього створювалось багато інших майданчиків для спілкування — там можна було знайти досить багато «своїх», легких у спілкуванні і цікавих потенційних товаришів.

Тіло

Не любити своє тіло. «Ти ж вчора тільки мила голову?» — завжди питала мене бабця. «Тобі шкода води?» — відповідала я. «Скільки можна оце милити себе!» — далі обурювалася вона. Не митися, не голитися, не вміти делікатно фарбуватися — до цього якось привчали із самого дитинства. Я ніколи не розуміла, чому митися в розумінні моєї бабці, приміром, — це гріх і сором. А потім заходиш у якийсь міський автобус і розумієш, що бунтувала проти бабці ти одна. Решта змирилася. Тіло — не важливе, хоч брудне, хоч страшне і обвисле, — «головне, що всередині». А часто не йдуть думки про філософію і сучасне мистецтво, коли під нігтями бруд.

Але є й інша сторона тілесних бід. Жорсткі стандарти вигляду. Мені, приміром, завжди здавалося, що дівчина зобов'язана бути виголоною. Зобов'язана перед чоловіком, перед суспільством. Що роздягатися, коли в тебе волосся десь — під пахвами чи у паху, — це все одно, що колупатися в носі на прийомі в королеви Великої Британії. Жіночі журнали, фільми, вирвані діалоги протягом усього життя впевнено диктують: це так і ніяк інакше, не задумуйся, просто роби як сказано. Коли довго була десь на морі і я просто не мала як поголитися, мені щодня ставало все огидніше на себе дивитися. Полюбити своє тіло таким, як воно є, я не могла. Мені нав'язувалося, що моє тіло може бути гарним тільки після певних маніпуляцій, а волосся на тілі у жінки — це щось, чого треба позбуватися або соромитись.

До усвідомлення того, що волосся — це не страшно, я прийшла зовсім випадково. Мене спитала знайома, чи не хочу спробувати себе у незвичній фотосесії. Суть була у тому, що сімейна пара фотографів з Санкт-Петербурга у той час саме подорожувала Україною і знімала відверті фотосесії з дівчатами, обіцяла за них дуже пристойну грошову винагороду.

Це була хейрі-фотозйомка. Це коли має бути все натурально. Волосся скрізь. Це було гаряче літо, я два місяці відрощувала волосся. Пам'ятаю, як це було гидко і неприємно, але я просто мала спробувати і подивитись, що взагалі станеться, що це змінить? Чи будуть у мене

тикати пальцями і сміятись? Це дивно, бо з одного боку — ти продовжуєш ходити на пляжі, де ніхто не соромиться зовнішнього вигляду, і тобі завжди це так подобалося, але з іншого — ти соромишся тепер свого тіла, бо хоч нічого особливо і не змінилося, але ти вже не відповідаєш якимось стандартам.

Звідки взяли ці стандарти? Хто їх породив? Важко сказати, але я щодня готувалася до того, що на мене будуть дивитися по-іншому, несхвально, ні, навряд закидають каменями, але точно не радітимуть моїй присутності. Не можу сказати, що я коли-небудь настільки була залежною від суспільної думки, як у той момент. Зазвичай суспільна думка була для мене абсолютно по цимбалах. Мені подобалось вивчати її, робити щось всупереч правилам. Знову ж таки — не для того, щоб отримати якусь суспільну реакцію. А для себе, для власного розуміння і розвитку, для складення своєї думки про усталені суспільні норми і поняття. Але не з волоссям. Здавалось би, чого я маю перейматись тим, що про мене подумують абсолютно невідомі мені люди на нудистському пляжі. Але саме тут і зараз, саме тоді, у той момент, мені найменше хотілося привертати увагу, найменше хотілося, аби хтось що-небудь взагалі про мене думав. Я вигадувала різні абсурдні варіанти відповідей, якщо хтось запитає про те, чому я не голюся.

За ті кілька місяців, поки відростало волосся, — мені ніхто жодного разу не поставив того запитання, до якого я так готувалася. Деякі чоловіки робили мені компліменти і жалілись на «цю молодьож» — ненатуральних сучасних жінок, які всі поголівно всюди виголені. Я нарешті подумала, що це, напевне, теж нормально. Що так теж можна. Минуло ще трохи часу, і я зрозуміла, що це взагалі не важливо, ні для адекватних чоловіків, ні для сторонніх, тож і витраченого часу, і дискомфорту воно не варте.

Життя Сексуальності

Після історій з хлопцями з сайту я довго думала про важливу річ, про яку не задумувалась ніколи раніше. Я нічим не займалася, не працювала, час від часу розбавляла нудьгу, працюючи офіціанткою, знайомлячись так із людьми. Але ж офіціантки — це теж проститутки, що обслуговують клієнтів за чай. Вони не продають сексуальні послуги за визначенням, але що сексуальнішою є офіціантка, то краще задовольнить гостей — то більше чайових вона отримає. Це, зрештою, все, що нам варто знати про суспільство, у якому ми живемо, для того аби нарешті почати щось робити, принаймні з власним оточенням.

У якийсь момент я здивовано усвідомила, що сексуальність живе своїм власним життям. Це, напевно, почалося із чорношкірого, який був абсолютно неприємним мені як людина і був просто страшенно вправним у ліжку. Це повторювалось кілька разів. Я робила це начебто за гроші, але мені приносило задоволення це більше, ніж тоді, коли секс траплявся по закоханості, де були і спільні інтереси, і красива зовнішність, і навіть спільне почуття гумору. Сексуальність живе сама по собі, у неї свої критерії, і їй начхати, хто здається тобі візуально привабливим, дбайливим чи розумним, — з такими може виявитись нудно чи навіть неприємно у ліжку. І навпаки — вас може дратувати улюблена музика вашого партнера, в нього може бути дивний одяг чи неприємна поведінка, якісь абсолютно неприйнятні вам принципи, але в ліжку ви будете підходити одне одному настільки, наскільки взагалі можна собі уявити.

Я подумала про це, але швидко забула цю теорію. Згодом я не раз до цього поверталася. Думаю, що десь так і є. В нас живе безліч різних проявів нас самих, і ми завжди чимось жертвуємо. Це якщо коротко описати цінності і передати у кількох словах розмови того середовища. Ні, я їх абсолютно не засуджую, просто вони завжди жертвують одним заради іншого. Свободою і сексуальністю заради розкоші. Жінки більш правильні, релігійні, підкорені соціальним правилам і нормам, часто жертвують свободою і сексуальністю заради правильної і канонічної родини, заради схвалення соціуму і найвіддаленіших родичів своїх далеких друзів. Чи завжди вони хочуть цього? Не впевнена, я дуже

мало знаю сімей, у яких батьки святкують успішний срібний чи, тим більше, золотий шлюб. Знаю кількох, і це не найкращі історії.

Виходить так, що суспільство бореться за цінності, які саме не в змозі підтримувати. Люди — не тварини, каже тобі суспільство, вони не можуть, як тварини, трахатися з ким попало. Люди вибирають собі партнера на все життя, кажуть у школі та інституті. Але ж можна використати це саме твердження і повернути його на сто вісімдесят градусів. Люди — не тварини, це які-небудь птахи-носороги чи чаплі вибирають собі партнера на все життя. Коли кидаються такими узагальненнями — «люди не тварини», мені завжди хочеться запитати: «Чи добре ви вчили зоологію?» Так, звучить це дуже романтично, але ж люди не птахи, не вміють літати, не серуть під час споживання їжі, бо мають шлунок, у якому все значно довше перетравлюється, є мозок, у якому постійно триває і кипить розумовий процес. Кожна людина змінюється, живе своїм життям, і тільки люди, що починають жити чужими життями, здатні на вічний союз. Або слабкі люди, що вміють пристосовуватися до інших, або безмежно сильні у своїх дипломатичних навичках, люди, що здатні передбачити будь-який сімейний теракт і конфлікт, уникнути найменшого зіткнення, тому, хоч як це парадоксально, тільки найсильніші і найслабкіші здатні дожити до золотого шлюбу, пройти крізь усе, перемогти або прогнутися. Що ж робити з усіма іншими? А всі інші будуть грішити. Все життя зраджувати, соромитись, вдавати з себе когось іншого, брехати і прикидатися, замовчувати свою суть, впадати в депресії від того, що вони «неправильні», не такі, якими мають бути за суспільними канонами.

Сексуальність — поза канонами, вона не підкорюється ні наказам мозку, ні наказам зовнішнього середовища. Мені дуже сумно, що більшість людей не експериментують, не пробують спати з різними типажами людей, аби виявити для себе найбільш правильний. Я не впевнена, що усі люди до такого готові, тому абсурдно було б засуджувати тих, хто не вміє давати волю своїй сексуальності. Мені дивно, коли мої думки хтось сприймає за догми. Ні, я можу помилятися. Але досвід мені підказує, що моя сексуальність живе паралельним життям. Вона — не я, і я готова виводити її погуляти.

Не знаю, як тобі про це сказати. Напевно, це буде звучати як заклик до вступу до моєї секти. Я знаю, що таке секти і як вони схиляють до

себе слухачів через історії власного успіху, історії свого просвітлення. Думаю, це можна сказати, бо я не збираю власну секту і не записуюсь у новочасні пастори. З іншого боку — це, напевно, неприємно тим, з ким я провела стільки часу разом. Коротше, тоді я ще вела лік своїх партнерів. У щоденнику. Я записувала й описувала всіх, в мене детально були описані враження, які залишилися, емоції, які я отримала. І от у мене був такий «топ». Я ніколи не займалася сексом для кількості, в мені ніколи не було ніякого спортивного інтересу, але я завжди хотіла записувати все. Просто чоловіки — це були мої подорожі і мої відкриття. Скласти з людей топ мені допоміг щоденник, я просто перечитувала усі записи і вирішила їх систематизувати. Більшість із цієї десятки кращих чоловіків у ліжку — нічого спільного зі мною не мають взагалі. Ми дуже різні люди, але нам неймовірно добре трахатися.

Ню

Я зареєструвалася на сайті, звідки фотографи запрошували дівчат на різні ню-фотосесії. В мене вже було кілька фотографій, які зробила та пара з Пітера. Плюс іще кілька я зробила собі сама. Трохи страшно було, чим це може виявитись. Але адреналін прискорював процеси боротьби зі страхом.

Мене запросили на кілька фотосесій у Москві, я поїхала туди сама. Автостопом. Поїхала на тиждень і зупинилась у знайомого. Інша країна, інші, зовсім інші звичаї, абсолютно інші люди, я це відчула відразу, незважаючи на те, що я з російськомовного середовища і з російськомовного міста, — тут люди відрізнялися кардинально. За кілька днів я знялася в одній з фотосесій. Напруга трішки спала, бо я готувалася морально до неї, очікувала, м'яко кажучи, всякого. Наприклад, мені завжди розповідали, що фотографи — це чуваки, які заманюють дівчат у свої апартаменти, щоб потім з ними просто переспати. Звісно, можна подумати, з ким ця шльондра тільки не спала? Але я спала добровільно з усіма моїми як бойфрендами, так і клієнтами. Коли ти йдеш на щось нове — це завжди збільшення ризиків. Я безліч разів відмовлялася від сексу і боялася зґвалтування. Цей страх неможливо подолати, бо всупереч декларативній рівності — жінка залишається слабкішою, за природою, вона так чи інакше стає об'єктом зґвалтування значно частіше за чоловіка, і гендерна рівність, — справжня, а не формальна, як зараз, — це шлях, який ці шальки похитне за рахунок зміни принципу дає-бере. Дахабраха, давати-брати, обидва учасники сексуального акту і дають, і беруть, в іншому разі — це зґвалтування. Якщо жінку підкуповують і вона лише дає, не отримуючи від цього жодного задоволення, а чоловік лише бере — це зґвалтування із підкупом. Будь-яке непевне знайомство, будь-що нове, що має сексуальний підтекст, — так чи інакше збільшує ризик. Якщо ти йдеш на ню-фотосесію, де фотограф — чоловік, відразу ж з'являються невідворотні і несвідомі думки. Але сидіти дома взагалі безпечніше, ніж ходити по вулиці, вдома тепло і комфортно. Тільки це не про мене.

Але мене приємно здивували умови, які були на всіх фотосесіях, на яких мене знімали для красивих європейських арт-ню-сайтів. Ставлення було цілком професійне і без натяку на зваблення. До моделей було заборонено торкатись навіть для полегшення робочого процесу, коли легше просто пересунути лікоть у правильну сторону, ніж пояснювати це на словах. Ми не боялися ходити оголеними і після закінчення фотосесій, мені це, як любительці нудизму, подобалось.

Згодом у мене з'явився коханець у Москві. Я пояснила йому, що в мене і в Києві є хлопець і я не збираюся з ним розходитися, крім того, він не єдиний мій партнер. Той поставився до цього з розумінням. Я, зрештою, пояснювала тепер так кожному. Правда, у Києві з цим було проблемніше, ніж тут. У Москві значно більше просто сексу, а з усіма моїми партнерами з України було приблизно однаково. Вони, з одного боку, одразу погоджувалися на мої умови. Або не одразу. Але я не заводила собі моногамних стосунків і пояснювала їм це, наскільки було можливо. Декілька разів ці переговори були досить складними. Одна половина мозку хлопця збуджується від розповідей про іншого, а інша — осуджує і схиляється до іншої крайності. Каже щось на кшталт: «Я собі знайду рано чи пізно нормальну моногамну дівчинку». Я і сама ніколи не була впевненою в тому, чи зможу все життя бути полігамною.

Я знімалася, напевно, в сотні різних ню-фотосесій. Скрізь було те саме: однакові умови, ставлення, жодних ексцесів, форс-мажорів. Робота по суті нічим не відрізнялася від, скажімо, роздачі листівок чи розповсюдження касет біля метро. Я ходила, записувала, робила нотатки, спілкувалась із іншими моделями. Мене вразив факт, що досить багато молоденьких, дуже гарних моделей живуть зі старими, доморощеними професійними фотографами. Це дорогі, скажімо так, моделі, які можуть дозволити собі все. А фотографи зазвичай пихаті, самовпевнені, старі, бридкі. Чому, навіщо? Не знаю, я так до відповіді і не дійшла, досі не розумію. Говорила з багатьма з них. Взагалі моделі суспільством теж не приймаються за адекватного учасника. Це ж не матір-героїня і не жінка декабриста, не ударниця-сталеварниця, навіть не водійка трамваю. Моделей усіляко принижують, складаючи неймовірні історії про їх тупість. Це скоріше заздрість. У суспільстві, де чоловічина — досі воїн, працівник, годувальник, а жінка — матір-монахиня, жінки-монашки вступають у бій честі з іншими жінками-

монашками, але особливої уваги вони надають моделям, проституткам і порноакторкам, приміром. У нашому суспільстві порноакторок не дуже присоромиш, бо публічних майже і немає, а от з тупих моделей можна познущатися. Так моделі заганяються соціумом у своє професійне середовище, де друзями лишаються тільки старі фотографи, візажисти і самі моделі, серед яких зазвичай, знову ж таки, точиться запекла конкуренція самок, але тут, хоч як це парадоксально звучить, вона відчувається значно менше. Можливо, це й тому, що сюди не можуть іти найбільш закомплексовані персонажі. Я не адвокат дівчат-моделей, серед них і справді є безліч таких, що навряд могли б заробити на життя якоюсь кваліфікованою роботою, безліч тупих, без мізків. Але ж так само, як і скрізь. За кількома прикладами складаються стереотипи про усю професію, бо це чудове поле для маніпуляції, ідеальне і зручне. Моделі тупі, нічого не читають і говорять тільки про моду й те, як вони виглядають? О'кей, а криміналісти говорять про кримінал, але криміналісти не тупі, бо говорити про власну професію для криміналістів — не тупо, втім, говорити про моду — ось верх світової глупості, так?

Перше порно

Про порно я знала досить мало і ніколи сама його не дивилася. Важко, напевно, повірити, але я сама не люблю порно. Взагалі, воно брутальне і негарне. Довгий час мені і процес зйомок уявлявся саме таким. Але хіба це була б я, якби не спробувала?

У процесі зйомки ню-фотосесій я погодилася на кілька пропозицій від чоловіків, які колекціонували селф-порно з дівчатами. Знову було все те саме, я, здавалось би, вже знімалася в різних фотосетах, я спала з хлопцями з інтернет-сайту. Ну, питала я сама себе, чого ти знову трусишся? Чого ти хвилюєшся?

З одним з них ми зустрілися в центрі Москви, я була в хіпарському одязі, в плащі від Мокші, в дурацьких зелених чоботях, на голові була волохата шапка. Чоловік років сорока п'яти вийшов із великого чорного джипа. Він був симпатичний і високий, у чорному костюмі, налакованих до блиску туфлях. Це, звісно, виглядало дуже комічно. У мене в сумці завжди з собою були підбори, кілька комплектів білизни, сукні. На вулиці моделі зазвичай ходять у звичайному, «немодельному» одязі. Особливо в Росії — краще ходити простіше. Сумка з підборами і білизною — це стандартний набір моделі, як чемодан з гаєчними ключами у будь-якого сантехніка. Коли їдеш автостопом через кордон і прикордонники хочуть поритися у тебе в сумці, головне — ці всі вбрання розкласти по наплічнику так, щоб здавалося, наче це просто купа брудної білизни, бо, думаю, можуть виникнути дивні запитання.

Ми поїхали в готельний комплекс на природі і зупинилися в апартаментах. Ми домовились, що він зробить мій фотосет, а там подивимось. Він повадився дуже спокійно, впевнено. Дві години і п'ятдесят хвилин він розслаблено кури́в сигару, розказував, як колекціонує порно для власного задоволення, це просто дороге хобі, примха, розказував історію, з якої це все п'ятнадцять років тому почалось, трохи хизувався, пропонував також розслабитись, замовити собі щось у номер, прийняти ванну. А потім десять хвилин робив мені знімки. Від диму і напруження мені різко стало зле, я відчула, що мене нудить, страшенно боліла голова. Я сказала, що не готова займатися

сексом, не готова зніматися в порно. Страшно було це говорити, але він сприйняв це абсолютно байдуже. Наче я відмовилась від вечері чи кави. Він сказав «добре» і більше не питав мене, чи я хочу продовжити цього вечора. Ми спілкувалися далі, а згодом він просто завіз мене додому, сказав: якщо надумаєш — дзвони. Відтоді він іще декілька раз мені писав, питав, чи не збираюсь до Москви, але ні, більше я туди ніколи не збиралась.

Перше порно в моєму житті було зняте у Києві. Правда, це було тільки фото, і фотограф виявилась росіянкою. Її звали Діана, вона вигадала моє псевдо, з яким я знімалася в більшості подальших зйомок. Вона знімала величезні апартаменти на Позняках. Я навіть не уявляла, що в Києві можуть бути такі квартири. Там були височенні вікна, кругле ліжко на півкімнати і багато картин. Діана жила зі своїм хлопцем, киянином, років на двадцять молодшим за неї. У вільний час вона малювала картини.

Перед зйомкою Діана мені сказала, на що слід зробити аналізи. Мій перший хлопець, з яким я знімалася, виявився дуже привабливим. Він приніс такі ж самі результати, як і я. З ним мені, напевно, пощастило, Діана мала добрий смак і відбирала тільки найкращих. Вона знімала лише фото і це, насправді, був не дуже і секс. Порнофотографія — це коли тобі треба застигати на кілька секунд у кожній позі, не маючи змоги поворухнутися. У цьому немає ніякого задоволення. Це звичайна робота. Але Діана вміла це організувати так, аби ми не втомлювалися. Ми знімали ці фотосети у перервах між чаєм і дружніми інтелектуальними бесідами.

Саме Діана — той рідкісний випадок у порно, чия долю я була б не проти повторити. Вона робить свою роботу професійно і з любов'ю, живе у спокої і гармонії, не напружуючись. Діана створює такий якісний і естетичний матеріал, яким можна пишатися. В мене двічі був лесбійський досвід у особистому житті. Але на зйомках це вперше трапилося саме з Діаною як режисером. З першою дівчинкою в ліжку на камеру було важче, ніж з першим хлопцем у порно. Дівчинка виявилась дуже закритою, вона працювала виключно за гроші, в неї не було ніякого бажання знайомитись чи спілкуватись, вона дивилась крізь мене, це була для неї просто буденна безглузда робота. Діана витягла з цього максимум, вона взагалі одна з кращих режисерок серед тих, з якими мені пощастило позніматися.

Мені дуже комфортно і добре з нею було, але згодом вона, як і всі оператори, що хотіли записувати порно, виїхала жити в Угорщину. В Україні це робити стало небезпечно, і я навіть не знаю, чи хто-небудь зараз йде на такі ризики.

Порноконтент невідворотно насувається на планету Земля, проте Україна — обабіч. Росія теж збоку, але там величезний внутрішній ринок, для якого здебільшого і знімається російське порно. Плюс — у Росії значно легше домовитись із ментами, з владою. У російських порностудій свої розклади.

Мало хто задумується над тим, що порно все одно існує, попри всі заборони, порно — все одно домінує і за кількістю переглядів, порноресурси обганяють усі інші, і за кількістю порноконтенту — Інтернет так чи інакше із самого початку був територією свободи. Жодна країна не може обмежити перегляд порнофільмів і фотографій, все одно існують інструменти, як це обійти, і мільярди людей, які успішно це роблять.

Цнотливість

Історія моїх зв'язків з Артемом була досить заплутаною. Мені він страшенно сподобався, я познайомилася з його компанією, і мені здавалося, що я йому подобаюся. Але він перекривав усі можливі підступи до себе. Я працювала офіціанткою й обслуговувала їх столики. Ввечері мене запросив погуляти після роботи його друг. З кафе часто запрошували погуляти: замутити з офіціанткою — це, напевно, найпростіший спосіб залицянь, ця дівчина вже до тебе підійшла і перша до тебе звернулася. Але сподобався мені він. Минув, напевно, місяць, до того моменту, як мені вдалося до нього наблизитися, я на той час вже була серед їх тусівки, активно спілкувалася з його друзями. З тим другом таки переспала, не того, щоправда, вечора, іншого. Але мене далі цікавив Артем, ми почали зустрічатися. Він просто мені сподобався фізично, мені його хотілося.

Спершу він був досить ввічливим і дружнім. Справляв враження такої відкритої і позитивної людини, але я зовсім не емпат. Зі зближенням він все більше і більше показував своє справжнє обличчя. Я день у день дізнавалася все більше несподіваних подробиць, виявлялось, що жінок зі своєї компанії він зневажав, називав шльондрами, просто за те, що вони не були заміжніми добропорядними матерями, а вели звичайне молодецьке життя, заводили бойфрендів, жили разом, а потім розходились і зустрічались із новими, вдягались «занадто» відверто і фліртували з чоловіками на його очах. Артем засуджував будь-які прояви сексуальності. Усі ставали різко поганими й аморальними грішниками, усі, крім нього. Я знову натикалася на урок, якийсь я мала дати, а якийсь сама мусила отримати. Все це видавалося дуже смішним, здавалося, що він так собі просто гонить, але згодом цей абсурд просто почав давити страшною вбивчою силою. Минув, напевно, майже місяць, аж поки у нас таки стався секс. У мене ще ніколи не було такого довгого періоду без сексу, вірніше так — з чоловіком, але без сексу. Але кожен день з ним давав те, чого мені не вистачало, — азарт і адреналін. Я відчувала сповна оцю силу, коли дівчата не сплять з хлопцями на першому побаченні, усіляко таким чином виказуючи власну гордість і правильність, напускаючи на

своїх обраних чоловіків, здебільшого, оманливу ману недоступності. Бо насправді роблять вони так лише з обраними. Інші ж хлопці, від яких їм потрібен лише секс, цілком годяться для злягання на першому ж побаченні.

Він одразу ж обставив ситуацію так, що я начебто не гідна стосунків з ним. Мовляв, можливо, коли я виправлюсь і він це побачить, я зможу на щось розраховувати, а поки що у нас будуть такі якісь незрозумілі нечасті зустрічі з його ініціативи і на його запрошення. Незважаючи на це, він вимагав від мене цілковитої вірності. І от стався перший наш секс. У ту ніч я зрозуміла, що ж такого дивного було у наших взаєминах. Я була у нього першою, у його двадцять вісім. Він люто проповідував телегонічні погляди і схвалював лише ранній шлюб і, в ідеалі, секс тільки заради розмноження. Ми зустрічалися зовсім недовго, ця зверхність заходила все далі і далі, дуже часто вона стосувалася й мене, звісно. Я мало ділилася з ним власним життям - не могла уявити, як розказати йому про свої зйомки, — думаю, це його могло б довести до істерики чи навіть агресії. Із самого початку я спробувала розказати йому про альтернативний спосіб життя і нарвалася на несприйняття і повне непорозуміння. Тому вирішила просто залишити все як є — зустрічі з його ініціативи. Це було, напевно, вперше у житті, коли я мала приховувати щось від начебто близької людини, побоюючись її агресивної реакції. Я нічим не можу пояснити ті стосунки і згоду на таке ставлення, окрім, хіба що, якогось стокгольмського синдрому. Мене запрошували на зйомки, але я ніяк не могла на них погодитися, поки була з Артемом, не могла б йому не сказати, а якби сказала — не знаю... Буває, що не розповідаєш якісь дрібниці, деталі, але тут ти приховуєш якусь частину свого життя, і воно мучить, муляє, болить. Довго я не змогла, звісно. Насправді такі стосунки дуже закомплексовують, ставлять тебе на місце безправної жінки з Середньовіччя, потім довго думаєш про те, чи маєш узагалі на що-небудь право як людина, а не лише як жінка?

Подібне зі мною було декілька разів. Мені подобається хлопець, а щойно доходить до сексу — він виявляється цнотливим. Протилежності притягуються — дуже популярний вислів. Але зерно тут у тому, що притягуються люди, які мають, що дати одне одному. Отут часто і виникає конфлікт, бо люди в соціумі, де не можна

познайомитись для сексу, часто страждають, бо один собі шукає ненапружений секс, а інший — марить родиною і коханням до скону. Так гартуються розбиті серця і кується сталь, але так може не бути, якщо люди відверті одне з одним. Хоча, знову ж таки, як чоловіку бути чесним, якщо він — гвалтівник, а дівчина — шлюха? Пам'ятаєш фільм «Бентежна Анна», вона там каже, що всі жінки — шлюхи, а всі чоловіки — гвалтівники. Так наразі і є в більшості прошарків нашого суспільства. Догма. Після чоловіків, які вважають себе святими, а всіх дівчат — проститутками, треба довго відходити, медитувати, усіляко піднімати свою самооцінку.

Каула-Дхарма

Я поїхала зніматися в порно. Вже по-справжньому. Познайомилася з кількома представниками секти Каула-Дхарма. Це абсолютно смішна й абсурдна тусовка, у якій культивується порно. Культивується, наприклад, виставляння у соцмережах оголених фотографій і збирання підписників, які на тебе дрочать. Це, згідно з їх релігією, надає тобі додаткових сил. Уся сперма, виплюснута на монітор із твоїм зображенням, — додасть додаткові бали до твоєї карми.

Так, спокійно, дихай, я до них ніколи не вступала і не належала, але був один нюанс. У порноіндустрію мене привів саме один з членів тусовки, якого згодом вони вигнали, він став моїм першим агентом. По суті, агент — це той, хто зводить фотографів і моделей, пам'ятає графіки і нюанси роботи кожного учасника процесу і завжди отримує від тебе відсоток з заробітку. У мого агента було багато контактів, але, оскільки він був з тусовки Каули-Дхарми, я завжди користувалась цим і не заперечувала, що я одна з їх членів.

Я була дуже гидливою. Значно більше, ніж зараз. Коли мене запитували, чи я «від них», я завжди стверджувала, що так. З однієї простої причини. В цій тусовці є мільйон правил, серед яких, приміром, правило про те, що не можна кінчати на обличчя чи в рот. Дивне правило як для середовища, де культивується порно, правда? Але мені пасувало, я цим користувалася. В мене кінчати теж не можна було, бо я не пила таблеток. Мені кінчали на живіт чи на спину, і це мене влаштовувало.

У ЗМІ старанно нав'язується образ, що проституція і зйомки в порно — це те саме. Ну і, звісно, порноактор — це круто, а порноакторка — це принизливо. «Ви хотіли б, щоб ваша дочка була порноакторкою?» — питають найбільш правовірні, лякають незворотною лібералізацією статевих стосунків і появою цілком легальних професій. У першу чергу — це не те саме, бо ні жінка, ні чоловік від порно не отримують задоволення і вам платять не за секс, а за виставу. Ви граєте у кіно чи знімаєтесь у фотосесії. Ви не спите за гроші.

Я прийшла в порно з дивної і нестандартної тусовки, можна сказати, пройшла через задній вхід у порноіндустрію. Здебільшого дівчат беруть із модельних агентств, а не з сект. Але так сталося, такий у мене був контакт. Втім, навіть незважаючи на це, до мене ставилися дуже добре. Люди, що працюють у порноіндустрії, — здебільшого інтелігентні, ввічливі й освічені, це не страшні підпільні підвали, це хороші і великі апартаменти, це не страшні й убогі гвалтівники — це, здебільшого, молоді привабливі люди. У цьому середовищі не говорять лише про секс чи про партнерів, тут є актори театрів, художники, колишні спортсмени, студенти хороших вузів. Звісно, на мене перед першою зйомкою давили суспільні стереотипи, я теж боялася, що заберуть паспорт, хтось казав, що перед кожним сеансом порноакторам дають доріжку кокаїну, щоб ті почувалися більш розкутими на зйомках. Мене, як і раніше, більше турбувала власна безпека, а не секс.

Усі мої побоювання виявились марними.

Я не агітую нікого, кожному своє. Але так, мені пощастило, втім, я вже пройшла через безліч студій, фотографів, і я сама, жертва стереотипів, не раз долала власні, емпірично, просто йдучи і досліджуючи, правда це чи ні. Мене постійно шокувало те, наскільки в нас їх багато — безсенсових і безапеляційних тверджень про речі, які так далеко від нас. Ми наче живемо в сучасному суспільстві, де за допомогою відео можна побачити усе, що відбувається на Марсі, де більше не вірять у язичницьких Богів. Тобто ми більше не пояснюємо кожне незрозуміле явище злістю божества, але ми далі і далі породжуємо міфи, самі їх поширюємо і самі ж за їх канонами живемо.

Можливо, мені справді пощастило, але чи у всіх інших професіях щастить більше, ніж у цій? Чи на сталеварному заводі не можна впустити собі на ноги верстат і назавжди залишитись калікою, чи по щоденній дорозі з заводу в Макіївці до Донецька натрапити на якогось маніяка-вбивцю? Так само як і подорожувати дівчині самій автостопом. Воно, звісно, більш ризиковано, ніж сісти на автобус, але сісти на автобус теж більш ризиковано, ніж сісти на літак. Але на рейсовому літаку значно небезпечніше, ніж на особистому. Втім, ніхто ж не забороняє автобуси.

Санкт-Петербург

Коли я поїхала в Пітер, мене з потягу зустрічав агент-сектант. Він узагалі був гіпертурботливим, постійно за мною скрізь ходив, зустрічав, проводжав, це дратувало, але це звичайна практика, це входило до його обов'язків і в цілому він показував свої професійні навички. Він завів мене у клініку здати всі аналізи. Зазвичай здають шість основних аналізів — ВІЛ, сифіліс, гепатити В і С, гонорея і трихомонада, а решту за бажанням, але ми зробили всі. Це була двадцятичотиригодинна подорож поїздом, потім ці аналізи, я страшенно стомилася. Потім, власне, коротенький фотосет. Тоді мені тільки зробили фотографії для «особистої справи», профайлу.

Мені оголосили ціни за зйомки ще в Києві. У Пітері двісті баксів — класика і триста анал. В аналі я ніколи в Росії не знімалась. Гроші зобов'язались платити в рублях по курсу. На цьому грошове питання закриємо, ти ж пам'ятаєш, я не люблю про це говорити. В мене у блокнотику записано, скільки я отримала за кожну зйомку. Але чи коли-небудь я сумувала ці прибутки, чи коли-небудь рахувала, скільки отримала за тиждень, за місяць? Ні, ніколи. Який сенс їх взагалі записувати? Не знаю, хіба для історії.

Я була там три тижні. Перші зйомки у відеопорно відбулися саме там. Власне, для цього я і приїхала до культурної столиці Росії, яка вважається і столицею порно. Мені важко уявити, як у центрі Львова знімали б порно українською за завішеними брезентом вікнами — а у Пітері таких вікон багато. Деякі з них мені знайомі, деякі завішують лише на короткий час — орендують різні апартаменти і знімають у різних обстановках. Студії, які знімають у тому самому приміщенні, — профі, їм не так важливий інтер'єр, усім іншим треба створити атмосферу неповторності.

При цьому більшість російського порно — це здебільшого обман, треш і угар. Цього тоді я, звісно, не розуміла. Але порно, як і звичайне кіно, — має орієнтацію на свою аудиторію, і якщо це російське, до того ж — а це важливо — російськомовне, порно, слід якомога сильніше надурити глядача і створити ілюзію того, що він справді підглядає. Більшість західних порностудій просуває акторок, вони

чесно зізнаються, що знімають за бредовими сюжетами, найчастіше навіть не вигадуючи нічого нового, тоді як у росіян — це іноді просто хлопці, що на вулиці знімають дівчину, пікапери. Ці клуби розплодилися по всій країні як гриби, їх сотні, тисячі, а може, вже й мільйони, є справжні професори-пікапери, які вчать, як знімати дівчат, дають семінари і тренінги. Це теж один із продуктів доморощеного суспільства, ось він, його товар — професійні вчителі знайомств для сексу. На цю тему часто знімається і порно. Вони намагаються оператора замаскувати під другого або третього хлопця, що бере участь у «зйомі» дівчини, все маскується під абсолютно непрофесійну зйомку, хоча досить часто саме таке порно знімається у досить багато дублів. Або оргії, що подаються як студентські вечірки, в яких оператором виступає один із цих студентів.

Ні, звісно, не все таке чорне. У Росії є і інший порнобізнес, якісний і естетичний, це ті ж самі європейські студії, на яких знімаються ті ж самі порноакторки. Тільки в Пітері їм за це платять удвічі менше, ніж у Будапешті або Празі, а чоловікам, напевно, і втричі менше.

Також там дуже популярне жостке і чорнушне порно. Я в таких сценах ніколи не знімалася, мені огидно. Чи пропагує це насильство над жінкою? Звісно, пропагує, як бойовики пропагують вбивства, а фільми про геїв — пропагують гомосексуальність. І тут штука в тому, що навіть фільми про поганих і дуже поганих геїв пропагують гомосексуальність, а порно про страшних жертв ігрових зґвалтувань — справжні зґвалтування заборонені в порно — пропагують не лише гвалтівників, а й жертв зґвалтувань. Ні, я не кажу, що це добре, але це віддзеркалення дійсності. У Росії популярні фільми про далекобійників, значить, популярне й порно про і для далекобійників. Популярні різні дебільні передачі, на кшталт «Дом-2», де всі сваряться, б'ються, одне одного зраджують і підйобують? Буде це популярне і в житті, і в порно. Це те, чого вимагає глядач. Смішно стверджувати, що гвалтівники передивилися порно. У країнах, де порно дозволене, — статевих злочинів найменше. Там, де найсуворіше заборонене — в найбільш строгих мусульманських країнах, прав у жінки немає взагалі, а в країнах-середнячках, на кшталт Росії чи України, взагалі панує і без порно повна безкарність, і тому досить смішно, коли люди стверджують, що саме порно щось змінить у гірший бік.

Найпершого ж дня зйомок ми знімали красивий сет з масажем — саме те, що мені було треба після довгої дороги. Я одразу подумки назвала це роботою своєї мрії. Але тоді я взагалі не думала, що це так виснажує, порно — це справді важка й ударна праця. Це можна порівняти з динамічною роботою офіціантки, коли ти наче й танцюєш навколо столів по вісім годин, потім спокійно виходиш і йдеш гуляти. Найбільше часу витрачається на грим, це година-півтори. А тоді зазвичай один або два сети, причому два — буває досить рідко. Сет — лише тридцять-п'ятдесят хвилин з великою перервою між сценами — кілька камер, купа світла, направлені на тебе, і твоє тіло — і все. Звісно, ще дуже багато часу йде на виставлення світлу, виправлення поз, хтось хоче вийти, комусь треба випити кави, чекаємо, поки сяде сонце, чекаємо, поки хтось відпочине, закінчилося місце на камері і так далі. Такий весь робочий день. Займатися сексом можна годинами, але зніматися у порно — це точно не для всіх, хто любить секс. Для мене це теж страшенно виснажливо, але того дня я повернулася зі зйомок щасливою. Я написала до щоденника, що нарешті вирвалася з в'язниці.

Наступного дня було ще важче, до того ж я, здається, не була підготовлена досить добре фізично. В мене була банальна крепатура. Порно — це не тоді, коли ти займаєшся сексом, а коли хтось стоїть і записує це на відео. Це ще й зупинки кожної хвилини, щоб переставити камеру, поправити світло, змінити ракурс, поміняти касету. Після тижня зйомок я вже не була така упевнена у тому, що залишуся надовго, — хотілося дому, спокою, знайомого затишку, стабільної роботи, дбайливого чоловіка і чорного волохатого собаку. Стандартного життя, що вписується у поняття цього соціуму. Я не могла зрозуміти, чого ж насправді хочу. Чи влаштовує мене це, чи слід повернутися в Україну і продовжити пошуки ідеального чоловіка? Щоразу мене кидало з крайності в крайність, цей період було психологічно найважче вистояти. Але щойно я поверталась до Києва, я починала сумувати за людьми на знімальному майданчику, за атмосферою, за веселістю, а приїжджала туди — і сумувала за аскетизмом і знову думала про того чортового волохатого чорного собаку, звідки він взагалі взявся? Якби взявся-таки, то зі мною точно б довго не прожив.

За рік я тричі їздила до Пітера. Кожного разу по три тижні. Квартиру там моделям здебільшого не знімають, можна ночувати в агентів, у інших акторів або у тій квартирі, де відбуваються зйомки. Там найчастіше знімаються самі місцеві, я була завжди єдиною з України, хоча, звісно, ходять легенди про дівчат з України, що працюють на всіх можливих непристойних роботах по усій Росії. Не знаю, не зустрічала ніколи. Не пощастило? Я зупинялася у різних апартаментах, інколи дуже багатих, з сауною чи джакузі, в самому історичному центрі міста. Пару раз знаходила вписку. Це було досить дивно, бо людям, у яких зупинялася, я іноді не наважувалась пояснювати, куди йду на весь день.

Кілька разів я зупинялася у інших акторів, з якими знімалась. У цього актора була дівчина з Каули-Дхарми. У нас із ним ніколи не було сексу, але ми багато говорили. Говорили і про адекватність цієї секти. У них, наприклад, є правило, що дівчина за збігом місця, часу й обставин має переспати з хлопцем заради своєї карми чи щось таке. Вона навіть має проявити ініціативу. А хлопець не має такого права. Нам обом це здавалося абсолютною безглуздістю. У них вдома було двоє котів і кілька сантиметрів шару котячої шерсті. Не рятували жодні пігулки проти алергії. Тому я почала шукати, де можна зупинитися. Одного разу зупинилася в готелі, що входить у десятку кращих у світі. Я взагалі для себе відкрила цю культуру там, Пітер вважається одним з міст, де найбільш креативні готелі у світі. До того ж мене мучили комплекси нищої, я не могла так багато віддавати за апартаменти.

Час від часу хотілося залишитися на роботі. Було таке відчуття, що поки ти на знімальному майданчику — ти захищений, щойно виходиш «у світ» — потрапляєш у небезпеку. Це був останній раз, коли мені не було де жити. Ну, тобто в мене були гроші заплатити самій за квартиру чи готель, але нищенська психологія наказувала економити на всьому. Я шукала «вписку» і знайшла її. Хлопець-автостопщик прийняв мене і всю ніч мурижив пропозиціями переспати. Ми практично не спали, він нив, я була стомленою і наскільки можна неприємною у відмовах, але це його не зупиняло. Я дуже змучилась і, коли він врешті заснув, під самий ранок, просто зібрала речі і пішла. Такого ніколи не було на знімальному майданчику.

У мене тоді був досить низький рівень комфорту. Я могла тиждень жити в якійсь хаті на маленькому диванчику з купою котів на голові. Так я економила, але не знала навіщо. Я не збирала ні на що гроші, вони мені не були потрібні, але я їх постійно заробляла. Заробляла і боялася витратити. Боялася витратити на щось дороге. Так мене вчили. Бери найдешевше, якщо зможеш, не зважай на якість, взагалі ні на що не зважай, просто тупо бери найдешевше. Отак я і жила якось.

Я кілька разів ходила на масаж. Але, звісно, туди я записалася теж по-нищенськи — купила одразу п'ять купонів на знижку, так було дешевше. Але ж я не знала, яким буде цей масаж. Приїхала, а там такий досить неприємний чувак-араб. Десь у глибині душі я усвідомлювала, що він нічого зі мною не може зробити. Але несподівано він почав у процесі масажу тертися об мене, все більше і більше. Потім він зробив мені еротичний масаж руками, збудився так, наче просто втратив контроль над собою. Масажист став посеред кімнати, зняв штани і почав дрочити. Це виглядало так, наче йому справді похіть затьмарила очі, я бачила людину в такому стані вперше в житті. Це тривало недовго. Коли він врешті кінчив на підлогу — отямився і почав вибачатися. Мені було страшенно смішно. В сусідній кімнаті сиділа адміністраторка, я знала, що, з одного боку, він нічого не може зробити, з іншого — може, ця адміністраторка має якісь домовленості з ним? Інших клієнтів не було. Мені здавалося, що для нього це було несподіванкою, що я не влаштовую скандал, не вимагаю повернути гроші, мені було смішно і весело. Я вимагала, аби він перед тим, як продовжив робити масаж, помив руки і по всьому. Масажист благав, аби я нікому не розповіла, бо його могли звільнити з роботи. Він зробив мені більше масажу, ніж я купила з цими знижками. Я не відчувала якоїсь небезпеки, але не можу сказати, що це було приємно. Звісно, якби на моєму місці була якась цнотлива дівчинка, а ще більше хлопчик, я навіть можу уявити який, — вони б злякалися і втекли, але мені було просто смішно і трохи неприємно. Подрочив? Ну і молодець, масаж мені просто закінчи, і тоді вільний.

Такі дивні історії траплялися постійно, скрізь, де завгодно, але не на знімальному майданчику. Це робило місце зйомок якимось сакральним опорним пунктом, захистом від небезпечного світу, якого я раніше ніколи не боялася.

При цьому ситуація в Росії напружувалася як пружина, країна мілітаризувалася, у новинах усе більше зброї і військової пропаганди, а ми тут приїжджаємо зніматися в порно. І хоча Санкт-Петербург — це, звісно, не Москва, відчувається контраст від першого приїзду, люди закриваються, у них менше посмішок на обличчі, вони все більш насторожено ставляться до оточення. Хоча у той приїзд все ще було досить спокійно.

Філософія нищого

Для мене питання грошей завжди було дуже особистим, а секс — це таке, побічне. Я можу годинами і з натхненням розповідати про те, як і з ким я спала. Не всім, звісно. Не буду розповідати, якщо це матиме для мене якісь неприємні наслідки, несе ризик. Не буду розводити плітки. Можу розповідати друзям про незнайомих їм людей. Але коли постають питання за гроші — це дуже неприємно.

Мені ніколи ніщо не заважало знайти роботу. Я працювала офіс-менеджером, помічником бухгалтера, оператором колл-центру, менеджером по роботі з клієнтами у фінансовій компанії, продавцем у фотوماгазині, барменом, кухарем, консультантом у бутику, офіціанткою. Якось восени я місяць попрацювала у книжковому ларьку, бо там можна було цілісінькими днями читати і не витратити гроші на книги та журнали. Там я отримувала найменше з усіх моїх робіт, десь двісті гривень на місяць. Мені було сімнадцять, і навіть у тому віці було соромно отримувати таку зарплату. Але гроші для мене ніколи не були пріоритетом, а тоді тим паче.

Наприклад, моя тітка була організатором мітингів під час Помаранчевої революції. Точніше, почалося ще у той час, коли Ющенко був кандидатом. У нього платили з більшою вірогідністю. Тоді усі мої родичі, все оточення, усі навколо були проти помаранчевих, проти революції, проти будь-яких змін. А після фальсифікації виборів, на яких перемігав Ющенко, але переміг Янукович, революція все одно почалася, почалася частково за гроші. Тітка ненавиділа помаранчевих, але організовувала мітинги за них, ставила намети з пропагандою. Я теж працювала в одному з таких наметів. За ідею? Тоді було важко уявити, що хтось може взагалі працювати за ідею, тільки за гроші, хто більше заплатить — за того я постою. Це моя персональна ілюстрація прірви між Помаранчевою і Революцією Гідності. У 2014-му ми вже всі збиралися ліквідувати результати того лиха, до якого самі ж і призвели. За десять років уже наче всі прозріли, у 2014-му вся моя родина і всі ті, хто був тоді проти змін, вже були за. Всього лише десять років, і те ж саме покоління просто виросло й усвідомило власні помилки.

Хоч у мене і було досить закрите і нецікаве дитинство, я взяла з нього собі філософію нищої, а філософію монашки — ні. Хоча до двадцяти трьох у мене був майже монаший спосіб життя, але монашество пішло від мене легше і раніше. Комплекс нищого ж нікуди не подівся. Чому — не знаю. Нас вчили однаково успішно і про те, що гроші — це погано, і про те, що секс — це зло. Я і далі не вмію користуватись грошима, ми все ще з ними не на ти, хоча в мене, напевно, за українськими мірками і досить багато грошей тепер, але я значно краще знаю, що робити з чужим членом, ніж зі своїм гаманцем. У мене працює якась гіперкомпенсація. Те, що нормальні люди показують і афішують, — я намагаюся сховати. А те, що лишається у багатьох завжди у шухляді, — мені досить нормально розповідати. Я боюсь показувати, де я вразлива, боюсь говорити про моє особисте, але про секс — це легко.

У щоденнику я старанно записую все — умови, обставини, розповідаю сама собі історії. Щоденник — це моя машина часу, яка повертає мені будь-яку мить мого життя з усіма роздумами, емоціями і наслідками. Так, я записую туди навіть гроші, скільки я отримала за зйомки, за фото, але на цьому все. Я ніколи не записую витрати. Я поняття не маю, скільки в мене грошей. Мені нічого не треба купувати. Я завжди ходжу в зручному старому одязі, не думаю про матеріальний бік справи взагалі. Щойно з'явилась можливість вільно купувати собі будь-які статусні речі — це втратило значення. Мені завжди вистачає на все, я пам'ятаю, де і скільки отримала грошей, або можу знайти це в гаманці виключно для статистики.

Це може йти врозріз із уявленням багатьох про дівчину легкої поведінки. Чи легкої я поведінки? Так, напевно, я досить легка в спілкуванні, мені легко зайнятися сексом із ким-небудь. Чи важливі мені гроші? Абсолютно ні. Так, мені треба гроші для життя, але я заробляла собі на життя і до того і зараз точно не пропаду, в жодній ситуації. Інколи для різноманіття або від нудьги я виходжу на заміну в ресторан на день-два. Тільки тут за годину платять десь разів у двісті менше, ніж за годину зйомки. У двісті разів! Чи зможете ви знайти у собі мотивацію йти на роботу, на якій платять у двісті разів менше, ніж ви зазвичай отримуєте, якщо ваша мотивація — гроші? Наприклад, піти потаксувати, якщо працюєте дипломатом. З князів у грязі? Зможете? Думаю, що ні. Моє життя практично повністю позбавлене

матеріальної стурбованості, а частково навантажене ще й філософією нищого — зациклюватись на грошах, контролювати і перераховувати їх соромно, каже мені моє виховання. Соромно говорити про гроші чи питати когось: скільки ви мені заплатите? Я не питаю з двох причин: мені досі ніяково, і мені, чесно кажучи, все одно.

Тепер уже, коли я почала висилати тіткам і бабусям «другу пенсію», привозити подарунки з-за кордону, я стала для них майже святою. Це такий подвійний стандарт класичного жебрака: всіх бізнесменів і багатіїв ми голосно ненавидимо і проклинаємо — крім тих, хто піклується саме про нас, вони — прекрасні чисті янголи і дай їм Бог здоров'ячка.

Мама

З мамою я не переставала спілкуватися, вона завжди мене підтримувала. Саме тоді, коли я почала зніматися, мама вдруге вийшла заміж. Мій вітчим — пілот, здебільшого працює за кордоном. Коли я почала відкриватися їй про своє вільне життя, у мами з'явився коханець. Думаю, у вітчима коханок теж вистачає. Вони не говорять про це, проте їм, мені здається, тепер стало значно краще разом; мама помолодшала, їй навіть почали робити компліменти на вулиці.

Вона завжди загоювала мої рани, якщо щось не вдавалося, ніколи не намагалася мені якось докучати чи нав'язати свою думку. З одного боку, думаю, розуміла, що це неможливо. З іншого — абсолютно щиро цікавилася мною і надихала. Вона завжди це робила. На що надихала? Любити те, що ти робиш. Мені здається, це найважливіше у житті. Занадто патетично? О'кей, секта сказала мені жити в кайф, і я живу. Мама теж сказала, і я їй страшенно за це вдячна.

Спершу я розповідала їй про зйомки як моделі. Якось вона запитала: «Чекай, так ти що, знімаєшся в порно?» Мені було трішки страшно відповідати. Але я відповіла «так». Не можу сказати, що у неї було щасливе обличчя. В неї взагалі не було жодної видимої реакції, хоча вона дуже емоційна. Мама давно зрозуміла, що краще не намагатися йти всупереч моїм життєвим рішенням, я одразу закриюся, якщо вона не прийме цього.

— Що ти там вдягаєш? — питала вона. — Чим тебе там годують? Що це за люди? Звідки вони? Як проходить процес зйомки? Добре до тебе ставляться? Нічого не дозволяють собі зайвого?

Мама тоді працювала бухгалтером у моєму місті і в неї була відпустка.

— Ти так круто розповідаєш про свій автостоп, — сказала вона. — А поїдьмо разом.

«Боже, та чи знає вона, що я про це тільки і мріяла?» — думала я.

Ми взяли намет і поїхали стопом до Криму, у Форос. По дорозі, десь уже на півострові, ми зупинили машину з двома місцевими, які їхали стрибати з двадцятип'ятиметрового мосту. А я вже кілька разів це робила, і ми вирішили — поїхали. Єдина штука, яка завжди лякала

мою маму в мені, — це потяг до екстриму. І, напевно, нам просто необхідна була та поїздка, аби в неї це минуло назавжди. Я стрибала разом із цими хлопцями, а вона знімала мене на відео і щиро раділа — я не бачила більше в її очах ні страху, ні переживань. Вона бачила мене, падаючи з банджо і долаючи двадцять п'ять метрів униз, і не закривала обличчя рукою. Мама тусила разом з нами. Усі, кого ти зустрічаєш, усе, що з тобою стається, — не випадково, я вірю в цифри і не вірю у випадковості. Ці хлопці, з якими ми тоді поїхали на міст, виконали якусь свою місію, я виконала свою місію перед мамою, мама виконала свою, нас більше нічого тут не тримало, тож ми поїхали собі далі.

Потім ми кілька днів стояли з наметом на нудистському пляжі. Мама мене розпитувала про зйомки, а я їй розповідала усе до найменших подробиць, як от зараз тобі. Але для сповіді перед мамою — мені не треба було вина. Ми тоді говорили про батька вперше після того, як вони розійшлися. Вона страшенно жалкувала, що просрала п'ятнадцять років на цей шлюб. Ми з нею навіть ділились власним сексуальним досвідом. Крім мами, в мене жодної іншої подруги, з якою настільки можна усім ділитися, не було.

Майдан

Я була в Пітері на зйомках, коли в Києві все тільки починалося. Студентський Євромайдан, побиття, а потім почався і масовий, багатолюдний Майдан. У той час у мене були щоденні зйомки, ввечері — побачення або відпочинок, масаж, книжки. Нічим іншим я не цікавилася, майже не заходила до Інтернету, звісно ж, не дивилася телевізор і не читала новин. Мене ніяк не обходило те, що діялось у світі, і я нічого не знала про те, що відбувається вдома. Ніхто мені нічого не казав, хоча всі ж знали, що я з України, ніхто нічого не питав. Російська пропаганда проти України на той час велася вже досить активно кілька місяців. Вона почалася не з Майдану, вона почалася значно раніше, коли принц Межигірський заявив, що буде євроінтегруватись. Тоді з'явився Діма Кісельов; коли принц різко повернув у бік Росії і зібрався Майдан, Кісельов так само різко став на захист принца, став найкращим його адвокатом, але для принца вже було пізно, про що ми дізналися кілька місяців по тому. В Україні пропаганда імені Кісельова стала популярною під час Майдану, але українці для Росії офіційно демонізувалися ще раніше, десь так за півроку до того, тому я навчилася просто не помічати цього. Я знала, що так чи інакше Україна опиниться десь у зоні впливу Росії, з якої ніколи нікуди не зникала, тому я уникала розмов про це, запитання про принца страшенно пригнічували, з нього сміялися скрізь однаково, і було скрізь однаково неприємно, що твій президент — зек.

Минуло два тижні, як почався Майдан, а я й далі нічого не знала. Восьмого грудня ввечері я цілком випадково зайшла в Інтернет і побачила новину про те, що скинули Леніна. Я за годину прочитала все, що відбулося за ці два тижні, продивилася відео. Це був момент, у який я навчилася брати квитки на літак онлайн. Мене абсолютно не цікавили ніякі зйомки, я кільком людям їх точно зірвала, я вибачилась, усіх обдзвонила і сказала, що страшенно захворіла, я просто хотіла бути ТАМ.

Наступного ранку в мене був переліт в Київ. Зайшла додому, кинула речі і побігла на Майдан. Дух спільності захоплював. Я там залишилася. В мене кардинально змінилося все. А що треба робити

для того, щоб усе змінити? Так, я почала із зачіски — підстриглася під хлопчика, мені хотілося стояти там поряд з усіма мужчинами, хоча для моєї модельної кар'єри це, м'яко кажучи, була не найкраща ідея.

Першу ніч на Майдані я потрапила в намет однієї партії. Мене записали в якийсь список і дозволили чергувати з ними там, я погодилася. Ми всю ніч розмовляли з підстаркуватим художником про Гогена, в залі якого я нещодавно підвисла в Ермітажі. Художник виявився дуже цікавим, хоча спілкувався зі мною якось так досить грубо, по-мужицьки. Так у розмовах про мистецтво минула ніч, потім ми зустрічали світанок. Цей художник був важливою людиною для мене на Майдані. Допомогав мені, інтроверту, інтегруватись у Нього. Майдан був якоюсь надсилою, яку важко описати. Якби цю колективну енергію описували наші предки, то придумали б для неї окреме божество.

Я створила групу, де люди з інших областей могли знайти місце для ночівлі. В нас була велика квартира, де було кілька спальних місць. Розклеювала оголошення, що коли комусь треба нічліг, щоб дзвонили. Зібрала список людей, які могли б у себе теж когось прийняти. І у нас весь час жили якісь люди.

Якось мені написала жінка з Львівської області. Ми однолітки. В неї був чотирирічний син. Вона в мене питала дозволу, чи можна приїхати на це подивитися і зупинитися в нас. Писала, що її малий мріє приїхати і подивитися на «супергероїв», які стоять на Майдані. Я їй написала, що так. Але вона все відкладала, почалися серйозні заворушення, і вона вирішила, що вже ні. Я пішла відносити білизну, горів Дім профспілок, це була апокаліптична картинка. І от у цей вечір вона мені пише: «Нашого тата забрали на Майдан». Я стояла і ридала. Я в цей час сама була в епіцентрі пекла, але мені вже було абсолютно не страшно, я уявляю, як це — дивитися за вбивствами по телевізору і відправляти на вбивство свого чоловіка. Я знала, як цілі села збиралися і їхали на Майдан. Думаю, що з ним нічого не сталося, але в той момент було дуже боляче.

Того дня, коли сталися перші убивства, був дуже сонячний день. Я бачила снайперів на даху з пушками, але не відчувала ніякого страху. Я стояла у довжелезній вервечці з людей, де гламурні дівчата стояли поруч із сільськими мужиками, і передавали одне одному бруківку. Горіла машина. Першим метро 18 лютого я привезла в п'ятилітрових

баклажках грибного крем-супу, щоб нагодувати людей, робила так декілька разів і до того. Так робили усі. Якась жінка із Західної України навіть запитала в мене рецепт. Це дуже лестило, бо я взагалі не вмію готувати. Поїли мого супу і пішли під Раду. Я не пішла, повезла назад ці баклажки і пакет чужих речей, щоб попросити. Потім уже дізналася, що закрили метро і почалися перші вбивства. Це було настільки ж несподівано, наскільки й очікувано, бо усі уже призвичаїлись до жертвності, до життя на вулиці і вічного протистояння, усі розуміли, що не обійдеться без жертв. 19 лютого я спокійно привезла білизну, яку брала попросити у чоловіків. На Майдані, як і по всій країні, був траур, труни з убитими хлопцями одна за одною пливли бурхливою рікою з людських тіл. Але чи змінило це щось тоді? Ні, абсолютно. Перестріляти вибірково людей, щоб злякалися інші, — це був завідомо хибний план.

Події, що відбулися під час Майдану, внесли свої корективи і в особисте життя — у мене змінилися пріоритети, я перестала грати на публіку, більше не стежила за собою. У мене впала самооцінка, я собі перестала подобатися, мені здавалося, що я взагалі займаюсь чимось не тим, я хотіла бути потрібною суспільству, як і всі тоді, всі, хто там стояв. Мене це зачепило настільки, що я майже на рік випала з життя, в мене був цілібат. Я знайшла себе у зовсім іншому. Я почала малювати, вперше з часів школи. Це було якоюсь арт-терапією. Я намалювала кілька робіт, які люди ставили собі на сторінки у Фейсбуці і вони активно поширювались. Це були малюнки про любов і революцію. Я жила з хлопцем, якого не сприймала як чоловіка, радше друга чи брата. Ми не спали. Я майже рік почувалася нікчемною, я була похмурою, я не була привітною і приємною, я скочувалась у прірву, на мене ніхто не звертав уваги.

Після арт-терапії мене захопила спортивна терапія. В дитинстві я вважала себе звичайною боксерською грушею, абсолютно не розвиненою фізично. Ніколи не могла уявити, що це може прийти до мене. Це сталося якраз після розстрілів на Майдані. Я думала про них, тікала від них і бігала. Я бігала в центрі Києва, по Оболонській набережній, по мосту Патона, Маріїнці, Голосіївському парку. Для мене біг став іще однією терапією. Бігала навіть у гололід, почала читати літературу про правильний біг.

Довгий час я не пропонувалась для зйомок, бо коротке волосся — це неформат. Принаймні у Росії, про західний ринок я тоді ще нічого не знала. Я не шукала нормальну роботу, але заздрила людям, які щодня ходили до офісу. Мені здавалося, що я так уже ніколи не зможу. Почалася депресія. Був період, коли піти погуляти для мене було схожим на важку роботу. Мені хотілось піти працювати хоч кудись, аби відволіктися від своїх думок, і я постійно думала, що от завтра піду влаштовуватись. І так минуло півроку.

Віра в цифри

5 жовтня 2014 року я зробила запис у календар про те, що хочу зустрітися з тобою. Це сталося рівно за місяць. Ми ж так жодного разу з того часу, як ти звільнився, не бачилися. Я просто підписана була на тебе. Час від часу репостила автоматично твої розповіді, навіть не звертала увагу на те, хто це пише. Мені здавалося, що написано все так, як я б це написала, моїми словами, тож я підпишуся під усім. Це тривало місяцями, ти просто з'являвся у стрічці, і я, не звертаючи уваги на автора, просто репостила, не можу себе назвати дуже уважною людиною. Я читала це як окремі тексти, поки одного дня там не з'явилась досить особиста історія, не про людей. Тоді я зрозуміла, що це ж ти, ми з тобою знайомі. Тоді написала собі у щоденник побажання. Ось зараз я дійшла до цього запису, це було 5 жовтня 2014 року. Знаєш, яке сьогодні число? Ага, виходить рівно рік тому. Я дуже вірю в дати, все не випадково. Є люди, яких я «випадково» зустрічаю на вулиці щороку 27 січня, або інші багатократні «збіги», які я не можу пояснити. Тож це єдиний мій забобон, моє марновірство, яке занадто часто підтверджується отакими маленькими дивами.

Усі свої бажання можна реалізувати, якщо дуже цього захотіти. Просто спочатку потрібно їх віднайти серед того непотребу, що нам від народження нав'язують під виглядом благ. Не можна одразу дістати зірку з небес, але необхідно йти своїм шляхом. Виконання чужих мрій нікого ще не зробило щасливим. Усі мріють про щось неземне і недосяжне, а досить опустити власні мрії на землю, і вони стають такими близькими, як власні руки, ти сам їх можеш втілити у життя. Ти, наприклад, хочеш писати. А я — зніматися в порно. Людям важко сприймати чужі мрії, якщо вони суттєво відрізняються від того, що «треба» хотіти, що всі хочуть. Я ж маю хотіти сім'ю, дітей і стабільну роботу в офісі, а у порно пішла, бо просто заміж ніхто не бере, чого ж ще? Мені здається, що ця забитість змінюється. З'являються кольорові думки, не лише чорно-білі.

Я підлаштувала свій приїзд у Львів так, аби прийти на твою зустріч 12 листопада. Я їздила в Карпати у Пилипець, а потім приїхала у Львів. Ти для мене був зіркою. Я йшла на твою лекцію з упевненістю,

що ти мене не впізнаєш і не помітиш, я знала, що не підйду. Просто послухаю і піду. Ніколи моя забитість не дозволяла після події підходити до знаменитості за автографом. Я почала роздивлятись і думати, з ким можна було б піти після вечора і поспілкуватися. Розглядала усіх навколо, а потім зрозуміла, що маю підійти саме до тебе.

Якщо чесно, я була шокована, що ти мене впізнав і навіть знав, як мене звати. А потім у розмові ти навіть сказав, з якого я міста. Як ти взагалі це пам'ятав? Ми тоді пішли сидіти в підвалі у Львові і пити вино, мені страшенно хотілося тобі розказати про усе, що зі мною сталося, але здавалося, що ще не час, ти мене осудиш, треба відкрити для себе більше, просунутися далі, з'їздити в Європу і тоді вже тобі все розповідати.

Пам'ятаю, як ти спитав мене, коли я розповідала про своїх друзів-геїв:

— Ти шо, гомофобка?

— Я гомофілка! — сказала я тобі.

А ще ти мене сприйняв за расистку, ти не пам'ятаєш? Я сказала на когось — чурки. Ти покосився і сказав «расистка». Я не вкладала в це ніякого поганого змісту, але мені тоді складно було пояснити, що там, де я працюю, — їх так просто називають весь час, не вкладаючи в це вже ніякого негативного змісту, це просто увійшло в мову. Я вирішила, що з'їжджу ще до Росії, а потім — шукатиму шляхи в Європу.

Russia as it is

Так і минув практично рік з часу останніх зйомок, я знову поїхала у Санкт-Петербург наприкінці осені. У Пітері усім страшенно не подобалось, що в мене таке коротке волосся, і вони вдягали мені закладки з довшим волоссям. Мені ж у свою чергу не подобалося ставлення. І справа не у волоссі. Звісно, серед режисерів і акторів є безліч нормальних і адекватних людей, які розпитували, як справи в Україні, цікавилися, намагалися почерпнути інформацію. Але все більше і більше ставало таких, що одразу ж мають власні висновки і власні погляди на світ. Їх не цікавить те, що ти говориш. Я раніше не вела таких дискусій і просто не помічала цього. Після Майдану такі дискусії з пересічними росіянами на вулиці — неминучі. Але ти одразу бачиш, хто нормальний, а хто — зомбі, і відсіюєш собі правильних людей.

Я почала читати бізнес-мотивувальні книжки. Мені це було страшенно цікаво. У мене день ділиться на дві частини: півдня зйомок, коли я граю в порно дурочку, а потім вмикаю Людовіко Ейнауді, Вівальді чи Гріга і сідаю читати мотивувальні книжки про економіку і бізнес. Я відчула одразу два свої життя, обидва бурхливі і страшенно емоційні, навіть у ліжку з книжкою під Моцарта, це був разючий контраст, і мене це страшенно перло.

Я ніколи не могла зрозуміти, як це працює. У Києві від цих книжок я просто засинаю і перестаю читати. Мені здається, що живе притягує живе і коли ти живеш активним життям і щодня відчуваєш його бурхливість — легко робити все. А потім повертаєшся, потрапляєш в оточення мертвих очей, які нічого не хочуть і нічим не вмотивовані, — і в тебе самого зникає будь-яка мотивація. Навіть просто читати книжки.

У Пітері я думаю і часто пишу у щоденнику українською, хоча в Україні найчастіше розмовляю і думаю російською. Це теж компенсація і якесь внутрішнє протистояння. Саме там я жадібно перечитую усього Іздрика і фантазую, як на певний час осяду у Львові чи взагалі глибоко в карпатському селі, буду шити печворк-сукні і неспішно вчитися грати на клавішних, багато мовчати, читати і гуляти.

Коли ж я реалізую подібні бажання — мені знову терміново хочеться жити протилежним, насиченим, гіперактивним життям. Такі періоди затишку і монотонної одноманітності необхідні для відновлення, але я помру від нудьги, якщо проживу в такому ритмі довше, ніж тиждень. Про деякі речі мені достатньо просто мріяти і насолоджуватись фантазіями.

Актори наперед ніколи не знають, з ким будуть зніматися, вимагати фото свого наступного партнера, аби приміряти «хочу — не хочу» вважається моветонном, непрофесіоналізмом. Тим паче більшість із них — молоді і привабливі, що там обирати — колір очей? І от заходить одного разу він: типовий гопнік у спортивках і з відповідною поведінкою, репчик з телефону слухає. Я сиджу на макіяжі, поглядаю на нього і думаю: «Зараз встану і піду». Цей тип, мабуть, одразу бачив мою настороженість, і, як виявилось потім, був новенький, і раптом почав наше знайомство з компліментів і пильної уваги до мене. О так, це було чудове перевтілення, він, напевно, зрозумів, що я не була в захваті від нього. Я одразу згадала про власне життя моєї сексуальності і вирішила ризикнути. В результаті це вийшов один із найприємніших сетів на моїй пам'яті: від його доторків по мені бігали мурашки, всі його форми, розміри, рухи, запахи і смаки виявились ідеальними для мене. Пацанчик з району, від яких мене нудить, виявився ніжним пристрасним коханцем, яких у мене були одиниці, він досконало володів технікою доведення дівчат до екстазу. Ну де в житті справедливість? Я трахалася з ним, наче навколо нас не було камер і купи світла, наче ми були не на знімальному майданчику, а в ліжку, це страшенно добре. Потім цей сет став одним з моїх найпопулярніших, мабуть, глядачі все ж відчують різницю між фейковими пристрастями і щирою віддачею та задоволенням. Щойно зйомки закінчилися, він радо лишив мені свої контакти і запропонував звертатись, якщо занудькую, але це скоріше була формальність, багато хто так прощається з новими партнерами по знімальному майданчику і рідко коли це до чогось призводить, та й ніякий секс не вартий того, щоб страждати від спілкування з ним до і після, але ті зйомки — це було просто щось неймовірне.

Взагалі хотілось би робити порностудію, де знімаються виключно ті, хто любить секс. Порностудію іншого рівня. Так, я знаю, я дитина-квітка, хіппі, ідеалістка. Але хіба це неможливо? Створити студію, де,

звісно, всі працюють за гроші, але пріоритетом для кожного актора є задоволення, а не заробіток. Бо, звісно, серед тих, хто особливо знімається у Росії, є і безліч таких, хто просто відробляє. Комуś це все в печінках, але це простий спосіб заробітку. Я не можу сказати, що сама набагато краще. Але людей, що не люблять власну роботу, багато скрізь і особливо багато в нашій пострадянській Європі. Виходиш на вулицю, їдеш в метро, заходиш у супермаркет — ти завжди бачиш їх, ці понурі очі, ці нереалізовані тіла і нещасливі душі. У Росії з цим іще гірше, можливостей робити своє ще менше, цензура, корупція, забитість...

Але в Росії можна, принаймні, знімати порно. Хоча це абсолютно нелегально. Всі страшенно бояться пукнути, в новинах «маскі-шоу» прикривають різні притони й казино, і всім відомо, що рано чи пізно вони доберуться і до порностудій. Коли? Коли студії почнуть платити менше, ніж хочеться їх апетитам. Порностудії в Росії виглядають як чорні діри, все знімається зазвичай у старих царських будинках з дужими стінами або особняках, де ніхто не може поскаржитись на шум і викликати ментів, але все одно всі на стрьомі, кожен дзвінок у двері викликає неабиякий переполох, усі постійно кричать: «Закрий вікно!» Це наче якісь чорні мітки на тілі міста — вікна зачинені, зашторені або заклеєні чорним поліетиленом. Навіть якщо про все домовлено — ніхто не може бути впевненим, що домовленості будуть виконані. Це Росія, детка. Але порноринок її настільки великий, що студії у Пітері — як гриби. Легалізувати неможливо заборонити. За два роки зйомок я жодного разу не чула про якісь резонансні маскі-шоу на студіях.

Інша справа — дитяче порно. Цей жанр не має нічого спільного з тим, у що граються дорослі. Я ніколи не брала у такому участі і не візьму. Тут уже не йдеться про моральні принципи, тут йдеться про кримінал. Якщо дорослі в праві вибрати, що їм дивитися, з ким спати, знімати це на камеру чи ні, то діти — підневільні, їх приводять на зйомки батьки, які отримують за це немалі гроші, або діти потрапляють у погані компанії, що, зрештою, часто теж є провиною батьків. Усім відомо, що дитячі порностудії існують, але я ніколи не перетиналася з тими, хто коли-небудь у житті був до них причетний. Або просто люди бояться в такому зізнаватися, бо це справді кримінал.

Наступного дня я грала цнотливу дівчинку, яка прийшла на важливу співбесіду в статусну компанію. За сюжетом начальник і начальниця, які обіцяли робоче місце, роздягали мене й усіляко принижували, примушували засовувати в себе різні предмети, а самі тільки роздивлялись і придумували нові умови проходження «співбесіди». Того ж дня другим сетом я прийшла на огляд до медсестри-німфоманки, яка по-діловому мене роздягала, щупала, а тоді проводила гінекологічне обстеження досить страшними на вигляд, як із арсеналу середньовічних катів, але безпечними у використанні предметами. Наступного ж дня я була вже домінантною — біла свого сценічного чоловіка і на його очах зраджувала з іншим, принижуючи і знущаючись над тим фізично й вербально. А за кілька годин знову грала жертву, цього разу прибиральницю, яка працювала в туалеті і підглядала за чоловіками. Один із них це побачив і вирішив провчити молоденьку прибиральницю. Це був перший у моєму житті чоловік, якого я по-справжньому злякалася, він був класичний холонокровний жорстокий маніяк. Потім виявилось, що в житті він абсолютна протилежність: приємний, начитаний, ввічливий, доброзичливий. Так, це був, можливо, єдиний по-справжньому професійний актор, якого я зустріла в Росії, він на майданчику справді викладається і грає свого персонажа, а не просто дрочить. У Європі ж це норма: ті, хто максимально реалізовує свої БДСМні бажання в кадрі, у реальності — наймиліші створіння, гіпертурботливі і спокійні. В принципі, в житті так само. Агресивні, дьоргані, сексуально зациклені психопати — це як раз ті ПГМ-нуті і телегоністи, які вважають себе святими, а всіх навколо — збоченцями.

У постановках згвалтувань я ніколи не знімалася, хоча хотіла б спробувати, звісно, знаючи, що повністю контролюю ситуацію. Такі кадри заборонені законами порноіндустрії понад десять років. Ті ігри, які відбуваються на майданчику, теж іноді не позбавлені агресії, але це зовсім інше. Тут не йдеться про насилля: зв'язування, биття чи будь-який бдсм — абсолютно добровільні й детально обговорюються до початку зйомок. Для мене стало сюрпризом, що багатьох дівчат це вставляє навіть більше, ніж «нудна» класика. Я теж спробувала, але це не для мене. Домінувати цікавіше.

Востаннє у Пітері я була взимку 2015-го. Туди я їхала сповнена ентузіазму і ностальгії, але вже думала про те, що це можуть бути

останні мої зйомки в Росії, і про необхідність рухатися далі.

Перша ж зйомка не задалася. Мені попався якийсь брутальний хлопець Григорій, це був перший раз, коли я змушена була сказати, що не буду з ним більше ніколи зніматися. Він був просто неприпустимо грубий і дуже неадекватний. Я почувалася жертвою, хоча сказати, що він якось фізично мене травмував, не можу. У нас була досить коротка зйомка, і нічого такого не сталося, але він ставився до мене як до м'яса, і це була досить агресивна сцена. Режисеркою була жінка Ніка. Вона знімає виключно якісь жорсткі сюжети з чоловіками-домінантами. Це її тема, можливо, якась її внутрішня травма. Наступного дня у мене був легкий романтичний сет з цілком приємним професійним факером, але я постійно на нього без причини гиркала, вчорашнє приниження вилазило назовні, набувало огидних форм і мстилося зовсім не причетним до нього людям. Власне, напевно, мені потрібні були цей негативний досвід і ця допомога, цей підсрачник із Росії. Я ж уже призвичаїлась, перезнайомилась із більшістю з порнотусовки, і важко було от так взяти і лишити свою зону комфорту.

Але Ніка допомогла мені позбутися цієї романтизації зйомок у Росії. То було класичне «російське порно» — дешевий огидний трешняк, про який соромно розповідати і який хотілось би подалі сховати від знайомих, та й незнайомих теж. Не уявляю, кому це може подобатись. Але подробиці про те, у якому саме стилі ми будемо зніматись, нам ніхто заздалегідь не розповів, а втекти з місця подій, коли вже підписалась на роботу і на тебе розраховують, означає добряче зіпсувати собі репутацію і позбутись якоїсь частини нормальних контактів. Останнє відео, після якого я вирішила остаточно, що пора валити, ми знімали за містом. Це була справжня жесь, ти впевнений, що хочеш це чути?

Коротше, те, що мало вийти, — студентська вечірка. П'ятеро дівчат і троє хлопців. Я і знайома підписалися на зйомку без сексу, тобто для сексу потрібно було лише три дівчини, готових на анал, а ми були просто масовкою, фоном. Так, ми роздягалися, гралися з іншими дівчатами, але не трахалися. Я була страшенно втомленою, зйомка тягнулась з сьомої ранку до одинадцятої ночі, купу часу ми просто чекали і тинялись, але був іще один сюрприз: замість одного сету на місці виявилось «чотири, але простих». Перед нами не вибачались, не повідомили, на скільки відкладено, а якби в когось із нас були якісь

свої плани? Таке в Росії часто, це не стосується акторів, це стосується всіх, всі до всіх ставляться без поваги, усі намагаються себе поставити вище за інших, оператори вище акторів, сценаристи вище операторів, режисери вище сценаристів, продюсери вище режисерів, але може прийти прибиральниця баба Маша і поставити на місце режисера. Все залежить від того, як себе поставиш. Якщо над актором трусяться — він запросто може бути вище режисера, і модель поведінки може бути оберненою, просто штука у тому, що всі цю модель використовують. Хтось один починає користуватись «службовим положенням», і починається кругова порука. Один за одним актори показують прибиральникам, що вони вищі, прибиральники — режисерам, режисери — сценаристам. Панацея — тільки розвиток суспільства. Це Russia as it is. Україна, по суті, недалеко, з менш загостреними проблемами, але вони однаково відчуються у всіх пострадянських республіках, які не навчилися рости.

На тій зйомці вечірки було страшенно зимно. З дівчатами мали знімати анальний секс. Дівчата перед зйомками завжди чистяться в душі. Просто сильним струменем в анальний отвір, тут немає нічого складного. У цьому є сенс біде, яке тонким струменем чистить тебе посправжньому, а не так, як туалетний папір. Але одна з них на це забила, і для всіх інших зйомки перетворились на пекло. Це був якийсь абсолютний абсурд і жесть. Нас підганяли, не зважаючи на те, що ми і так уже прочекали кілька годин на початок зйомок. Дівчина, що знімалась разом зі мною на фоні, була у стосунках з хлопцем, який трахав цю брудну тьолку. І ця нещасна дівчина в коротких перервах мала ставити своєму хлопцю член. Мене мало не нудило. Вау, це, напевно, один з найогидніших епізодів, що траплявся зі мною в житті, і, хоч мене це безпосередньо не стосувалося, — я була абсолютно знищена цією зйомкою. Всі були не раді, але я б зупинила зйомку, а їм було нормально.

Порно часто асоціюється з примушенням до неприємних речей. Але ніхто нікого на цій зйомці не примушував, кожен актор міг це зупинити це все, але ніхто не сказав ні слова, бо всі знали, на що вони йшли, що знімає Ніка, і повертались зніматись до неї знову і знову. В подібні моменти відчуваєш, що, може, це з тобою щось не так, може, якісь комплекси, якщо всім це підходить, а ти «вередуєш», але це був точно не той випадок, це була остання крапля.

Крім того, там іще й було страшенно брудно. На будинку, який зняли для зйомок, явно зекономили, там з самого ранку зламався душ. Неможливо було помитися. Це був найжахливіший досвід, чорний день, хотілось плакати від втоми і несправедливості. Там був цей Григорій, мудак, від якого я не так давно відмовилась. Я не знаю, як нас знову поставили на майданчик разом. Агент, мабуть, вважав, що коли я з ним безпосередньо не знімаюся, то можна ставити, нічого страшного. Але мене нудило від одного його вигляду. Коли він почав до мене лізти під час зйомок — я просто їх зупинила і сказала, що на це не підписувалась. Звісно, режисер зупинила зйомку, переговорила з ним, і нічого не відбулося. Але вся ця історія поставила свою зарубку на моїх неймовірно радісних історіях із Санкт-Петербурга. З жінками-режисерками взагалі значно краще працювати, вони більше розуміють і відчувають. Але з Нікою я більше не знімалася. Вона, насправді, чудова жінка, з якою приємно вести дискусії, і в нас навіть досить споріднене почуття гумору, але як режисер вона просто витискає усе, що може, зі своїх акторів, і перетворює знімальний майданчик на якийсь треш і погром.

Крем АзazelLo

Зазвичай я поверталась зі зйомок і дуже хотіла сексу. На роботі ти не можеш розслабитись, забагато треба контролювати: пози, погляди, звуки. Неможливо розслабитись. Після зйомок я така голодна: «Хлопця мені!»

Часто мене накривало хвилиною якогось ейфоричного піднесення після робочого дня. Їдеш додому і щасливо усміхаєшся всім і всьому, сяєш і майже танцюєш серед натовпу, відчуваєш якусь всесильність, новий рівень свободи, порушення нового бар'єру, це неможливо тримати всередині. І мені завжди посміхались у відповідь, хлопці звертали шиї, навіть якщо йшли з дівчатами, підходили знайомитись і не просто «підкочували», а спілкувались радісно і здивовано, їх цікавила не я — ніколи не ходжу по вулиці у сексуальному одязі, як кажуть дівчата «у товарному вигляді», не люблю зайвої уваги, — але їх притягувало моє саяво, вони наче хотіли підзарядитись від нього.

Я ніколи не вживала важких наркотики, у мене є свій власний — адреналін. Ти стаєш залежною від цієї ейфорії, від нових вражень. Вони тягнуть мене далі і далі, це переживають усі, хто подорожує автостопом, стрибає з парашутом, займається дайвінгом, роуп-джампінгом, альпінізмом. Мені до смерті нудно жити в статичному середовищі, страшенно некомфортно в моногамних стосунках, я постійно відчуваю нестачу різноманітності, мене постійно турбує все те, що проходить повз. Вантажні потяги, цистерни яких наповнені не нафтою, а адреналіном, проносяться повз мою уяву, і я знову йду далі, в пошуках пригод.

Одного такого вечора мені згадалась давно прочитана цитата. Я знайшла книжку, розгорнула і з подивом прочитала саме те, що відчувала весь цей час.

«Тепер у ній, у кожній частинці її тіла, скипала радість, яку вона відчувала, як пухирці, що колють усе її тіло. Маргарита почувалася вільною від усього. Крім того, вона зрозуміла з усією ясністю, що саме сталося те, про що ще зранку казало передчуття, і що вона покидає віллу і колишнє своє життя назавжди».

Це — мій крем Аззелло і найголовніша причина, чому порноексперимент переріс у регулярні поїздки, яких я щоразу з нетерпінням чекаю.

Жалість

Зйомка в порно для хлопців — неабияка праця. Вона значно складніша, потребує набагато більшої фізичної витривалості від чоловіків, ніж від жінок, хоча вважається, що навпаки. Суспільство жаліє і сварить дівчат, а хлопців, які знімаються у порно, вважають щасливцями, що вхопили Бога за бороду. Але мені завжди усіх факерів було шкода. Вони втомлюються значно швидше, ніж дівчата, вони мають бути такими витривалими, аби записати сет навіть на годину. Хлопцю потрібно перед десятком людей поставити член і триматись так — буває, що навіть цілу годину. Деякі не можуть розслабитися, вони п'ють таблетки і після зйомок виглядають зовсім не як альфа-самці, а як порожні, вижаті лимони. Усе, що викликають хлопці після зйомок, — жалість. Під час зйомок режисери і помічники завжди піклуються про дівчат, коли є якась пауза, тисячі разів питають, як почуваєшся і чи, може, щось треба, а хлопці стоять збоку і дрочать. Їм треба тримати член під час перерви, щоб одразу після неї почати зйомку.

У акторів з СНД величезні проблеми. По-перше, на цьому ринку немає чоловіків-порнозірок. Чоловіче порно в Росії — безособове. Серед чоловіків я знаю лише чотирьох більш-менш адекватних акторів, іноді трапляються просто випадкові новачки, і вони геть усі страшенно непрофесійні. Я зустрічала лише двох, що потрапили зі своїм досвідом у Європу.

Уяви, що навколо тебе купа людей. Всі ржуть, їдять, щось п'ють, ходять туди-сюди, а їм треба поставити член по дзвінку чи кінчити по дзвінку. Їм дуже важко. Дівчата лежать і чекають, а хлопці дрочать по п'ять хвилин поза камерою. Іноді до цього залучають дівчину, що знімається, вона має ставити хлопцю член, особливо якщо вони у стосунках.

У них проблеми не з потенцією, проблеми в голові. Вони банально не люблять те, чим заробляють собі гроші на життя. Бо для них — це хліб насущний, але в їх середовищі заведено не любити місце, оточення й умови, у яких ти заробляєш на свій хліб. Це частина психології, заробіток — це одне, а життя — щось інше. Мені здається,

якби вони справді любили секс — все було б простіше. А так, як є, — в Росії майже усі актори кінчають від того, що дрочать, а європейські й американські актори — від сексу на знімальному майданчику. На практиці це так: ми відзняли вже з хлопцем усі сцени і підійшли до фіналу, коли йому треба кінчити на мене. Ми робимо перерву, я могла б навіть випити в цю перерву кави, але мушу чекати, бо йому треба як слід подрочити — просто щоб кінчити. Це напруга, яку неможливо передати словами, це сором, який відчуває актор і який переноситься на всіх навколо, він відчуває, що не може, і всі намагаються не сміятися і не знущатися.

Звісно, грати важко усім. На таких зйомках ти втомлюєшся і старішаєш значно швидше, ніж одягненим перед камерою чи на сцені. Актори і публічні люди взагалі не живуть довго. Тільки дуже товстошкірі, ті, яким усе одно, як вони виглядають, усе одно, як їх чують і бачать, що про них думають. Актори недовговічні, вони наче натуральне молоко, яке скисає дуже швидко. Я знімалася з дуже молодими і зі старічками, що годилися мені майже в дідусі і бабусі.

П'ятниця 13го

Дуже чітко пам'ятаю 13 лютого. Це була п'ятниця. П'ятниця 13-го. Це був останній знімальний день перед від'їздом, і зйомки знову весь час переносили. Коли ми нарешті були на місці, незнайомий мені агент привів на майданчик дівчинку. Це було як у страшних кримінальних фільмах — наче сутенер із борделю привів перелякану новеньку. Він поводився з нею дуже грубо, кричав на неї, істерив, він був просто нестерпним. Спочатку я тихо ненавиділа його, мене трясло від злості і безпомічності, та я не хотіла влізати в чужі робочі стосунки. Врешті-решт, бути агресивним мудаком у нас не заборонено, а де-не-де така поведінка навіть вітається. Це було повною протилежністю до того, як спілкуються між собою всі інші відомі мені агенти й моделі, і я справді розгубилась і не знала, що думати і робити. Просто в якийсь момент не витримала, психанула і сказала, що чекатиму на вулиці, поки він не піде, та грюкнула дверима. Дівчинка, яку він привів, Юля, як виявилось, ніколи не знімалася. Спочатку її знімали саму, вона напружено роздягалася і гралася з невеличким вібратором, потім ми зробили лесбосцену у ванні удвох, вона, здається, трохи розслабилась, була вже не такою наляканою, посміхалась і намагалась жартувати. Але коли в кадрі з'явився актор — вона затислася, її ледь не трусило, вона до останнього уникала контакту і мало не відштовхувала його від себе, хоча факер був чудовим, один із найкращих, і ми тільки здивовано з ним переглядалися, а потім зупинили зйомку і почали її розпитувати, що сталося. Виявилось, що вона цього дня лиш прилетіла, їй обіцяли виключно соло і лесбозйомки і можливий був тільки єдиний виняток: хлопець, якого вона добре знала і який їй подобався. А тут її не спитали, привели на зовсім інші умови і криком примусили робити те, на що вона не давала згоди. Агенти, як виявилось, бувають і такі. Цей справді був сутенером.

— Знаєш, у проституції зовсім інші правила, — сказав тоді мені той актор.

Страшно дізнатися які. Чути більше не можу, що порно і проституція — це та сама тусовка, ті самі люди і правила.

Агент уже зник, коли ми психологічно допомагали Юлі, він лише її привів і мав отримати після зйомок свої «агентські». Вона, бажаючи, запитала, чи можна решту зняти фейково. Ні, звичайно, було не можна. Та ніхто не збирався брати участь у її згвалтуванні. В результаті забили на вже відзнятий матеріал, довели її до вільної кімнати і поклали спати. Наступного дня вона мала знову терпіти приниження свого мудака агента, щось вирішувати з купою сцен, на які вона не погоджувалась і які їй нав'язали, і, чим закінчилась та історія, я досі не знаю, і мені досить страшно за неї. Вона така забита, така перелякана, зовсім не може постояти за себе. Чи може вона змінити агента і залишитись у порно на нормальних умовах? Не знаю. Змінити агента в Росії може бути не так і просто, тим паче якщо це такий відморозок з кримінальними нахилами, я б теж боялась помсти від такого, так що тут — справжня російська рулетка, мені пощастило, а їй — ні.

Це продовжувалося рівно до дванадцятої години ночі п'ятниці, 14 лютого. О дванадцятій ночі на поміч приїхали старі знайомі Каріна з Олегом, і ми зробили нову сцену замість невдалої сцени з Юлею. Каріна вже знімалась у порно, але потім закохалась у хлопця, який забороняв їй усе. Вона терпіла це рік, працюючи візажистом і гоу-гоу-танцівницею в клубі, а тепер радісно повернулась до зйомок — минуло кохання. Каріна весь час повторювала, що досі не може зрозуміти, як могла слухатись його, і жалкує про річну перерву, їй цього сильно не вистачало. П'ятниця 13-те минула, і субота, 14-те, з перших хвилин обіцяла бути неймовірною. Це була наче прощальна вечірка, ми всі були на одній хвилі, розслаблені, багато сміялись, і все було дуже в кайф. Я нарешті розрядилася після жорсткої історії з цією Юлею. Після закінчення зйомок о другій ночі я прочитала про нічний розпродаж у моїй улюбленій книгарні і востаннє побігла затаритись перед дорогою додому. Пітер у ніч всіх закоханих був особливо красивим, перехожі — радісними і трохи п'яними, вулиці — наповнені щасливими парочками.

Я написала у щоденнику, що це, напевно, остання моя поїздка в Росію. В Пітері добре, але далі має бути краще, думала я собі. Мені це місто усміхалося, навіть незважаючи на важку зимову погоду. В останній приїзд я лише одного разу зустріла людину, яка хотіла мені розповісти, «що насправді відбувається в Україні». Більшість людей слухали, питали, намагалися почути мою думку. Казали: «Розкажи

нам, а то ти ж знаєш, як у наших новинах усе подається». Ніякої агресії, хоча я готувалась до неї. Але все одно я відчула, що вже досить Росії. Пора рухатися далі.

Тікаючи додому

Коли я закінчила останню зйомку, в мене було десь три штуки баксів. Мені терміново треба було в Київ, страшенно не хотілось лишатися ще на день, але не було зручних квитків ні на літак, ні на потяг. Я пообідала в якомусь ресторані, перевдягнулась із сексуальних у хіповські шмотки і вирішила перестрибнути у паралельну реальність: іще кілька годин тому я була порнозіркою, а тепер я у фурі автостопом їду до Києва. Поки я зібралася — вже вечоріло, це також не було ознакою того, що це хороша ідея. Так, їздити дівчині самій автостопом — великий ризик. Але коли в тебе в наплічнику високі каблукі, еротична білизна і три штуки баксів, а не спальник і намет — це зовсім інші відчуття, ось тільки тоді ти розумієш, що таке посправжньому «небезпечно для дівчини самій автостопом».

Спершу зупинилася фура з закарпатськими номерами «АО». Але чоловік їхав в обхід Білорусі і страшенно повільно, тож прямо перед Білоруссю я зупинила вже наступну фуру — дніпропетровську. Весь автостоп по Росії в мене був з привітанням «Слава Україні — Героям Слава». У Білорусі було страшенно важко, мене боялися брати, я йшла кілька годин уздовж дороги. Потім зупинився мікроавтобус без вікон. Вантажний, але всередині сиділо мужиків п'ять. Заробітчани, які поверталися з Росії в нищу Білорусь. Я бачила по їхніх очах, що вони голодні. Але я була втомлена йти і сіла. Чого сіла? Думала про себе: «От дура!» Але все було в порядку, жодних навіть непристойних жартів, якими водії іноді перевіряють дівчину на можливість щось від неї отримати, все було о'кей, вони мене трішки провезли і висадили.

По поверненні у Київ нічого нового не відбувається, я пишу про свої переживання. Для мене порно — це найкращий спосіб відволіктися від своїх роздумів. Хтось іде на дешевий тупий голлівудський фільм у кіно, аби відволіктися, а я знімаюсь у порно. Це забирає твої думки і дозволяє ні про що не замислюватись. Людям незручно спілкуватися зі мною, бо в мене є власні роздуми про світ і соціум, про причини і наслідки, мені хочеться змінити світ навколо, і я вірю в себе.

Вікно в Європу

Мій російський агент розповідав суцільні жахи про європейський ринок. Про те, що там усі працюють тільки з аналом, що там довгі робочі дні, та інші жахи. Йому було не вигідно, аби я їхала в Європу. А я для себе вирішила, що треба спробувати.

Я отримала шенгенську візу. Мені хотілося їхати в Європу працювати, але агент сказав чекати. Я відчуваю в Києві старіння. Старіння навіть не фізичне, а моральне. Тут скрізь кладовища, похорони, тут постійний сум і печаль. Тут скрізь нещасні, мертві очі, я в Києві старію за місяць на рік, ніяк не можу звикнути до цього.

Наприкінці лютого я таки поїхала в Європу. Я вперше виїжджала на Захід, і в мене був литовський шенген. Я їхала туристичним автобусом до Варшави, а звідти вже мала квиток на літак до Будапешта. Не було ніякого страху, я знала, що їду займатись легальним бізнесом, у мене все чисто, я не порушую закон, я працюватиму з професіоналами, перевіреними роками, зі мною нічого не станеться і я можу за себе постояти.

У Будапешті мене зустрів шофер, ми з ним зайшли до кількох офісів порноагентств і підписали угоди. Я заповнила анкети, у яких жанрах готова зніматись, у яких ні, і більше до цього питання ніколи не поверталась. В Угорщині порно цілком легальне, Будапешт вважається однією зі столиць світової порноіндустрії. Я одразу ж закохалася у це місто на Дунаї. Не через порно, звісно, Будапешт просто чудовий.

Мене поселили в моделхаус. Це така величезна квартира в самому центрі міста, на набережній, де живуть дівчата. У чотирьох кімнатах живе від трьох до шести дівчат. Мені одразу трішки не пощастило, вільною була лише кімната без вікон. А враховуючи, що декілька дівчат на кухні постійно палили і погано провітрювали, дим стелився по усій моїй кімнаті і просто не було чим дихати. Тож перші ночі я спала просто на дивані в холі, а потім переїхала до іншої кімнати, яка звільнилась.

Там я вперше і востаннє за весь час зйомок зустріла українку, це була двадцятирічна Оля, студентка якогось престижного київського

університету. Вона приїхала за порадою подружки з Росії, просто підзаробити під час канікул. Дуже гарненька, тиха і завжди з доброю посмішкою, вона підходила під образ скоріше якоїсь Діви Марії. Усі казали, що вона занадто мила для цієї роботи, треба бути трохи жорсткішою, бо нею будуть користуватись.

Знаєш, мене дуже дивують оці чутки, що українські дівчата недавно замінили росіянок у порно. Я почала розпитувати різних режисерів і акторів, і всі казали мені те саме: знаю лише кілька українок, а росіянок — сотні і тисячі. Тож мені незрозуміло, звідки беруться ці чутки.

У Будапешті треба було сходити здати аналізи. Працюючи в Пітері, можна здати аналізи в Києві чи будь-де, у Європі ж — тільки на місці. Взагалі, в мене ніколи не було жодного страху підчепити щось на знімальному майданчику. Там знайомство починається не з привітань, а з обміну аналізами. Ну, не баночок, звісно, ти зрозумів. Інакше бути не може. Немає результатів — немає зйомок.

У Будапешті я вперше в житті була у нічному клубі. Для мене завжди цей силіконово-пластиковий світ був занадто силіконовим і пластиковим. Що там може бути цікавого? Ніколи не могла цього збагнути. Але всі наші дівчата йшли, і я мала піти з ними за компанію. Це було жахливо, я не можу зрозуміти, навіщо люди платять за це гроші. Ненавиджу скупчення людей, таку голосну музику, ненавиджу яскраве світло, що б'є по очах. Коротше, це було як каторга. Я постояла за баром за компанію з дівчатами і пішла далі вештатися вулицями нового для мене міста.

А от наші розмови на будапештській кухні — це було дійсно прекрасно. Кожна дівчина розповідала, як пройшов її знімальний день, ми знімалися на різних студіях, з різними режисерами і акторами по черзі, тож з часом усі були перезнайомлені і ділились враженнями. І це були такі посиденьки, як у фільмах, коли шахтарі збираються після забою за стопочкою.

Так і ми з дівчатами сиділи за чаєм і обговорювали трудові досягнення дня, кращих і гірших факерів, у кого з них поза зйомками було нормальне сімейне життя, а хто мав по новій дівчині щодня. Розказували і про себе.

Машу я знала ще з Пітера, вони сама з Самари і таким чином збирає на нову квартиру, аби з хлопцем з'їхати від батьків. Чи працює

хлопець, я не впевнена — у Пітері він просто супроводжував її і щоразу мовчки спостерігав за зйомками, а зараз постійно контролював її дзвінками й розпитуваннями, і явно не з цікавості. Я була в шоці: все, що її цікавило, — це чортова квартира в йобаній Самарі і життя з ревним бойфрендом.

Аня була класичною німфоманкою з маленького російського міста, звідки її погнала слава «шлюхи». Зазвичай вона працювала в ескорті у Франції та Італії, і їй це дуже подобалось, вона часто знаходила там приємних коханців, які потім возили її на відпочинок на люксові курорти, ще й добре платили за це, в деяких вона навіть закохувалась. У порно знімалась рідко, каже, тут і грошей і сексу набагато менше, це так, для різноманітності.

Поліна була дуже закомплексованою вісімнадцятирічною дівчиною з супермодельною зовнішністю. Як і багатьох зависоких худих дівчат, у школі її травили і принижували, в результаті вона залишилась останньою цнотливою у випускному класі і вирішила продати свою незайманість. Потім були ще кілька зустрічей з чоловіками за гроші, а там і перше запрошення на зйомки. Вона зовсім не говорила англійською і не знала, що робити зі своїм тілом, як позувати, тож пару разів мене просили залишатись із нею, перекладати і показувати, що до чого, за гроші, звичайно. Чомусь я впевнена, що на неї чекає успішна порнокар'єра, а потім і особисте життя, на роль сучасної попелюшки — милої красуні без претензій — вона підходить ідеально.

Вудман

Моїм першим режисером-актором був П'єр Вудман. Він дуже ніжний і турботливий при знайомстві, а коли вмикається камера — перетворюється на монстра і демона. Я одразу ж почала проводити безліч паралелей з Росією, не слід було цього робити. Але в Росії акторів майже немає, всі грають на майданчику самих себе. Агресивні чуваки грають агресивні ролі, ніякі чуваки — грають ніякі ролі. А тут я вперше в житті побачила факера, який у житті кардинально відрізняється від своєї ролі. Він на камеру кричав на мене, шльопав, говорив принизливі речі, а потім камера вимикалась, і він одразу: «Вибач, будь ласка, за те, що я кажу. Все нормально? Може, хочеш відпочити? Чаю? Душ? Поїсти?» Я захоплювалась тим, як він грає роль, протилежну своєму звичному образу. Знову підтверджувалась закономірність: що більше реалізований чоловік сексуально, то він простіший і приємніший у спілкуванні, без жодних натяків на зверхність і агресію. Але я була не втомлена і казала, що все гаразд, він вмикав камеру, і ми продовжували. Тоді і саме з ним я вперше займалася анальним сексом на камеру.

А ще він вимкнув камеру і каже: «В тебе був оргазм?» А я кажу: «Ні, вибач, на зйомках не можу до кінця розслабитись». І він за кілька хвилин ніжно і майстерно довів мене язиком до оргазму. Я кінчила — вперше на зйомках. Потім мені усі дівчата розповідали, що це його фішка і він у цьому майстер.

Хармоні

Я полетіла зніматись до Португалії в студію Хармоні, що постійно отримує порно-Оскари. Я там була єдиною з екс-совка. Дуже крута команда. Я, напевно, безкоштовно готова була б з ними працювати. Ми жили на віллах біля океану, і зйомки здавалися справжнім святом, хоча там було дуже багато дублів і це були найдовші з моїх робочих днів. Втім, нічого важкого там не було — це найбільш художнє порно, яке можна тільки уявити. За якістю — це найкращі фільми, у яких я знімалася.

Першого дня в мене був сет із португальською акторкою Ерікою, а режисувала британка Джанет — молода розкута і приваблива дівчина, що теж виділялась трохи хіповським виглядом. Поряд з ними я почувалася переляканою незайманкою. Вони постійно мені казали: «Ти маєш любити кожен свій запах і смак» — і показували чудовий приклад, що це означає. Вони рухалися по-справжньому, дуже відкрито і дуже розкомплексовано, я вперше побачила наживо, що означає це вічне «любити своє тіло» — без умов, що воно має бути досконалим, ідеально чистим і пахнути трояндами. Вони — повна протилежність забитим СНД-шним дівчатам, які стидуються кожної своєї зайвої волосинки, кожної складочки і взагалі — кожного відхилення від перефотешоплених моделей у журналах. Не кажучи вже про жіночу ініціативність, яка у нас під негласною заборорою, інакше — шлюха і дешевка. Я із захватом дивилась на цих створінь із паралельної реальності і мріяла наблизитись до їх рівня свідомості хоч трохи.

Ця студія — повний контраст з усім, що я раніше бачила. Там усі зовсім інші, абсолютна доброзичливість і привітність, розслабленість разом із суперпрофесіоналізмом у кожного члена команди — від гримера до шеф-кухаря. Я там почувалася якоюсь дикункою з радянської глибинки. Забитою і переляканою. Важко було адаптуватися. Вони були надто ввічливі, увесь час вітались, вибачались і дякували. Попри усі стереотипи до мене скрізь добре ставились, але на цій студії це було якось навіть занадто.

Найголовнішим на цій студії був Генрі — такий собі мільйонер за шістдесят. Він ходив і контролював процес, у нього були дуже високі вимоги, але в той же час він міг забігти на знімальний майданчик з відерцем полуниці й підходити до кожного і пригощати, усміхнено розпитуючи, як у кого справи. В якийсь момент він сказав — давайте знімемо сценку-бонус у стилі Бенні Хіла. Усі сказали: «Кого? Якого такого Бенні Хіла?», бо по європейських каналах уже років двадцять таке не показували. На відміну від наших. Тож я єдина знала, про що мова, і Генрі доручив мені головну роль, ми знімалися як дівчатка-школярки, що хаотично бігали від викладачів, спотикались, падали, а директор у повільному темпі наспівував цю мелодію і плескав у долоні, задаючи такт. Я ще не бачила цього фільму, напевно, мало круто вийти.

Джим Сліп і Лара Латекс

Одна з моїх найдивніших ролей була у Джима Сліпа і Лари Латекс. У них свій сайт, на якому вони викладають якесь фантастично абсурдне сюжетне порно. Я приїхала до них зі своїм великим наплічником, і це їх надихнуло на сценарій, що абсолютно не був схожим на той, який вони готували до мого візиту. Взагалі я не дуже вписувалася для багатьох у контекст, я з нього трішки випадала зі своєю Мокшою і величезним наплічником. Це багатьох надихало: дівчинка-хіппі з наплічником — порноакторка. Нестандартний для них образ, із якого можна щось зліпити.

Вони працюють вдвох, Лара така величезна, їй років сорок, йому — під шістдесят. Я сиділа в неї на колінках, це справді гротескно. За сюжетом, який ми вигадали разом, — я була пінгвінологом, що вирішила їхати в ПАР досліджувати пінгвінів. У мене був свій костюм пінгвіна, завдяки якому я планувала влитися у зграю і жити у поселенні пінгвінів. У першій серії я ще збираюся в Африку, а у другій — розповідаю про те, як мені не вдалося стати пінгвінологом-пінгвіном. Мовляв, я приїхала до пінгвінів у костюмі, мене висадили з корабля, пінгвіни побачили новенького, трішки наблизились до мене і зацікавлено розглядали, потім зиркнули на свого вожака. Він покрутив головою, мовляв, не, вона не з нами. Вони всі перевели погляд назад на мене, і всі як один почали крутити головою так само, як крутив їх вождь, а тоді бігти просто на мене. Я злякалась і втекла, застрибнула назад на корабель, а капітан крутить головою, як той самий вождь, мовляв, не, ти не з нами, в тебе one-way ticket, дівчинко.

Прага

Я їхала з Будапешта в Прагу у сидячому вагоні. Лежачі просто розібрали, не було місць. Довелося всю ніч сидіти. Там я познайомилась з африканцем Джо з Гани. Він такий самий янгол, що взявся нізвідки і пішов у нікуди. Усю дорогу він мене каучив і мотивував. Він приїхав вісімнадцять років тому з Африки, працював якимось будівельником, почав з найбруднішої роботи, а тепер керував цілою групою будівельників, принаймні так він мені розповідав, я не знаю, чи було так насправді, чи йому так хотілося б. Усю ніч він розповідав про те, що я маю бути сильною, закріпитись десь в ЄС, не розпилюватись на подорожі і вкалувати, тоді на мене чекає світле і радісне життя. Я, звісно, йому не розповідала, чим займаюсь. Він сів скраю і запропонував, аби я витягнула ноги на нього, я трішки поспала, а він масажував мені ноги. Так я доїхала до Праги, другої порностолиці Європи.

Тоді, 3 березня, я вже записала до щоденника, що готова розповісти тобі про свої зйомки. Більше того — я відчувала, що маю це зробити, це було наділено якимось особливим сенсом, мало якусь «космічну ціль», це начебто було ні про що, я не могла цього пояснити, але знала: зараз я просто маю зробити те, що відчуваю, а наслідки все розставлять на свої місця. Я тільки почала справжню кар'єру, але мене це страшенно надихало і хотілося з тобою поділитися. Минуло ще три тижні, і це таки сталося, ми зустрілися в Києві і довго ходили по центру, ти багато питав, я багато відповідала. Як я й очікувала, ти це сприйняв як щось таке, цілком звичне, не придав цьому так багато уваги, як придає безліч людей звідси.

У Празі я прийшла на відому студію «ЛегалПорно». Взагалі з чехами на зйомках у мене не дуже склалося, хоча, звісно, було декілька винятків. ЛП — це студія, яка давить актора. Вони знімають бридотні речі. У них важливо, аби дівчинка виглядала якомога більш беззахисно, а чуваки — як монстри. Це їх жанр, досить гидкий. Я їхала на чеському трамваї, такому ж, як ходять у Києві, тільки йшов він майже безшумно, дуже тихо. Я довго не могла знайти цю студію. В них знімальний майданчик серед якихось складів, на окраїні Праги. Це

величезний ангар без стін і занавісок. Там усе і знімають, і монтують одразу. В них по три сети в день, купа роботи.

Мій перший знімальний день почався з переляку. На майданчик зайшов такий величезний перекачаний татуйований хлопець, я подивилась на нього і злякалась. Було відчуття: «Заберіть мене звідси». А він виявився зовсім не агресивним і тихим. За сюжетом я кончена німфоманка і сама до нього клеюся, а він просто сидить, лежить і майже нічого не робить.

Мене поселили в готелі з Дашею з Москви, і зйомки у нас були щодня аналогічні. Ми з нею спали в одному ліжку, хоча в нас нічого так і не було. Порноакторки, яких я зустріла, — це дуже часто найбільш асексуальні люди з усіх, яких я знаю. Ти бачиш просто на зйомках, як у їх очах горять долари, а секс їх не цікавить. І Даша тут саме заради грошей. Чи я хотіла б з нею переспати? Можливо, вона приваблива, але зовсім холодна. Я навіть думала про те, що з дівчиною з ресепшн готелю у мене буде більше шансів, ніж із цією Дашею.

Звісно, я знаю багатьох, які знімаються не заради бабла. Вони мені подобаються. Пам'ятаю, як ти мені розповідав про берлінську організацію Fuck For Forest. Це цікава утопічна комуна. Вони трахаються і продають власне порно заради збереження лісу. Я про щось таке весь час думала, щоправда, з іншими цілями, а тоді почула про них.

Даша досить багато працює в ескорті, і там їй значно приємніше, ніж у порно. За її словами, у порно — важко, а ескорт дає набагато більше можливостей. Вона чимало розповідала про чоловіків, які знімають дівчат із ескорт-сервісу, роблять їм дорогі подарунки, ходять з ними на шикарні заходи, у ресторани, але разом з тим жінка не стає рабинєю. У Даші було безліч разів, коли їй хтось не подобався своєю поведінкою і вона просто казала «пішов геть», і чувак ішов. Мені це імпонує значно менше — їхати до когось додому і на якийсь час попадати під повну його владу, без свідків і гарантій... ніякі гроші і подарунки того не варті. Даша каже, що вона ніколи не почувалася чиеюсь рабинєю. Не знаю, наскільки вона щира у цьому. Так, секс-рабство, звісно, існує. Імовірність туди потрапити завжди є, але я чула тільки хороші історії, і ніколи — про забирання паспортів, зґвалтування чи примушування, тільки тому, що погані історії з поганим закінченням уже ніхто нікому не розкаже. Але я знаю, що це

є, просто для себе я вивела правило: не ризикувати і не їхати до тих, про кого немає достатньої кількості позитивних відгуків від декількох перевірених знайомих.

ДіПі

У Празі я приїхала на новий експеримент — ДіПі. Це «подвійне проникнення», воно ж часто потрібне. Ти займаєшся сексом одночасно з трьома чуваками. Це те, чого я насправді боялася, я думала, що це буде важко і боляче. Але виявилось, що це не так уже і складно. Складно морально, ти почуваєшся об'єктом. Я не знаю, чи хотіла б іще коли-небудь це повторити. У діпі — ти лише сексуальна іграшка, в яку троє чуваків встромляють свої члени, ти не можеш виявити жодної власної ініціативи. Але плюс діпі полягає у тому, що жоден із чуваків не може зайти у тебе до кінця, розумієш? Ну, фізично у них не виходить у всіх трьох одночасно, тому кожен, хоч який би довгий член у нього був, лише трошечки може проникнути. По суті, це не має сенсу у реальному житті, бо не приносить нормального задоволення нікому. У сексі є ритм. Який ритм може бути, коли у чотирьох людей він абсолютно різний? Досить часто дві людини не можуть знайти ритму, а тут треба синхронізуватися вчотирьох. Це тільки гра на камеру, не більше того.

У Празі я познайомилася з Шоном — афроамериканцем. Він дуже великий хлопчик. Було страшно спершу. Ми поїхали знімати «камеді» — знайомство на парковці. Начебто я приїхала в Прагу автостопом зі своїм великим рюкзаком, а Шон начебто мене зустрів, запропонував іти до нього перепочити, коли поцікавився: «О, а що в твоєму гігантському наплічнику?» А я вивертаю сімдесятилітровий рюкзак, а звідти випадають фалоімітатори різних розмірів. Так починалась наша сцена. Даша теж мала з ним зніматися, але вони тільки почали, і вона не витримала, їй стало дуже боляче. Він правда дуже великий. Вони той сет так і не дозняли, вона не змогла.

Там був інший актор, Крістоф, у якого я закохалась. Ми додалися у Фейсбуці. Він виявляв ініціативу, пробував дізнатися, чи будемо ми щедесь разом зніматися, але нічого не вийшло. Він боїться дівчини, з якою зустрічається. Офіційно — він її не зраджує. Зйомки — не рахуються. Взагалі історії, коли пари знайомляться на зйомках, — дуже розповсюджені. Є сім'ї, які подорожують разом і знімаються. Часом один з одним, часто — з іншими людьми.

Коли в Росії з'являються такі пари — величезну роль у більшості з них відіграє патріархат. На дівчину одразу накладається табу — вона не може більше зніматися з іншими акторами, а хлопець далі вільно знімається. Я ніколи не бачила, щоб було навпаки. В Європі така дикість і негласні правила — неймовірна рідкість. Є одна акторка Анжеліка, яка мені дуже подобається. В неї ідеальне тіло, вона неймовірна красуня і дуже популярна. Я дуже хотіла з нею познайомитись, але якось познайомилась із її нареченим. Він мені довго розповідав, як забороняє їй зніматися з іншими. «Вона сама не хоче, але я б не потерпів. Отакий я альфа-самець», — казав мені він. Але сам знімався далі. Крім того, спілкувався він з нею по телефону просто паскудно, а позаочі говорив іще гірше. Вони влаштували весілля в Таїланді, а за кілька місяців вона від нього втекла. Я за неї дуже щаслива.

Японці

У мене був лише один сет з японцями. Хвилин сорок. Це було настільки смішно, що я не могла сконцентруватися на зйомках. Вони хотіли, аби я постійно говорила, що люблю зніматися з японцями і що мені подобається японський член. Ці кілька фраз ми перед зйомкою розучили, і я мала повторювати це японською. Вони хотіли, аби я грала дуже сором'язливу і цнотливу дівчинку, а під час сексу зображувала якийсь мегазахват і перелякано кричала під час проникнення. Це типовий японський стиль порно. Європейці, навпаки, люблять, аби все виглядало натурально, без захвату, без очей, які вилазять з орбіт, і відкритого від захвату рота, а японці — побільше експресії, побільше фальшивої гри.

Мені розповідали, що вони так і в житті сексом займаються.

Зрештою, порно має свій вплив на сексуальне життя багатьох мешканців цієї планети. Порно для більшості — це методичка. Люди наслідують цій методичці, і добре, якщо це якесь живе і якісне порно. Проте у більшості країн сексуальна освіта досі відсутня.

Не секрет, що порно — невичерпне джерело інформації для підлітків. Так, воно заборонене, але хто може його реально перекрити навіть у найбільш радикально-мусульманській країні? Є дві держави, де немає Інтернету і де не дивляться порно, — це КНДР і Бутан, — а також іще кілька африканських і океанських племен. А решта?

У закомплексованого підлітка, який боїться знайомитись із дівчатами, перегляд порно може перерости у залежність. Порно справді її викликає, принаймні на певний час. Але це не важкі наркотики, не алкоголь і навіть не цигарки. Колись хлопчики носилися з паленими журналами «Плейбой» і тихенько дрили на них у туалетах, передаючи їх із рук у руки. Чи ці журнали викликали залежність? Так, але тільки на певний період, вони були лише ілюстративним матеріалом у період статевого дозрівання. Тепер матеріали значно доступніші та інформативніші — от і вся різниця.

Японці після закінчення сету подарували цукерочки у формі суші і якісь японські креми. Це все було турботливо загорнуто у якийсь подарунковий японський пакетик. Це все було дуже не по-європейськи. Вони, як прибульці, з'явилися на знімальному майданчику і зникли.

Не дивитися

Я не люблю порно, не можу дивитися на екрані секс — ні свій, ні чужий. Еротика мені подобається, я її дивлюсь, а порно — ні, ніколи. Я можу переглянути трейлер, щоб оцінити якість, але своїх фільмів ніколи не дивилась. Я не проти зніматись у тому, що мені не подобається, але подобається іншим. Мене впирає процес, але дивитись — ні. В мене навіть є кілька знайомих дівчат, яким я пропонувала зніматися разом, але вони усі говорять, що не хочуть, аби їх тіло виглядало негарно. Для мене це не дуже важливо. Мені цікавий процес, а не результат. Хтось побачить гарне порно, хтось негарне, для когось порно взагалі — це негарно. Як, наприклад, для мене. Втім, я бачила кілька хороших порнофільмів, але розумію, що туди можу пробитися тільки професійною працею. Починалося все з Пітера і з забитої душевої у якомусь совковому особняку, а в Лісабоні я єдина запрошена акторка з СНД, що знімається з найкращими порнозірками Європи на віллах з басейнами і видом на море.

Головна агентка у Європі для дівчат із екс-совка — Аліна Хенесі, відома порно-оскароносиця за фільм 2008 року. Вона знімалась з Рокко Сіфреді, мені пощастило знятись із ним у одній маленькій сценці, але я бачила його офіс, штаб-квартиру в Будапешті. У цього чувака вся стіна в порно-оскарах різних років, він талановитий актор і режисер, хоча знімає таку жесьть, що, як написала інша режисерка жіночого порно Еріка Ласт: «Не хотіла б, щоб мої доньки знали про секс із його фільмів».

Канни

У Канни мене запросили в червні, купили квитки буквально за кілька днів до зйомок. В аеропорту мене зустрів фотограф Цедрік. Він приїхав на розкішному білому кабріолеті, і ми одразу ж поїхали до його вілли. У Каннах не було передбачено ніякого сексу, мені не треба було здавати аналізи. Він на кілька днів запрошував відомих порноакторок і просто гарненьких дівчат для зйомок фотосету, у якому були портрети дівчат під час оргазму. Я жила у нього три дні, ми знімалися по годині щодня, він поводився досить відсторонено, готував нам французький сніданок, а на вечерю — піцу. Я багато гуляла містом, але ні з ким так і не познайомилася, там відпочивають в основному багаті пенсіонери. Франція видалася занадто холодною для мене, люди надто відсторонені, куди краще було з португальцями і навіть угорцями.

Там до мене прийшло розуміння, що європейці для мене — досить чужі. Я хочу бути схожою на них, я розділяю європейські цінності, але відчуваюся абсолютно іншою. Я відчуваю занадто багато депресивності в наших містах, занадто багато мертвих тіл, що сновигають моїми вулицями, у моєму вагоні метро, у магазині біля будинку. У той самий час навколо надто багато людей, близьких духом, вони просто заховані, вони часто за оболонкою, вони іноді навіть прикидаються мертвими, але достатньо їм усміхнутися — і вони оживають.

Янгол

Коли я повертаюсь до Києва — відчуваю закоханість у це місто, у цей простір, навколо усе рідне і своє. І це триває, поки не починаєш грузнути і застрягати. Того разу я повернулася додому, в місті було зимно і холодно, я гуляла сама по центру.

Я каталася містом просто заради задоволення, роздивлялась людей, гуляла платформами метро і нікуди не поспішала, просто насолоджувалась містом, за яким сильно засумувала. Стоячи на пероні, я зловила зацікавлений, живий погляд чоловіка. Він посміхнувся, я посміхнулася у відповідь, але, гуляючи, пішла на перехід. Здається, тоді він розкусив мене, він зрозумів, що я нікуди не їхала, і так само повільно й усміхнено пішов за мною, зайшов у мій вагон і ненав'язливо заговорив. Ми вдвох тинялись по станціях, вийшли на Дружби народів, вирішили піти перекусити, але на цьому все і закінчилось, ми попрощались і навіть не обмінялися контактами. Того вечора я закохалася. Ні, не в нього. Але постійно про нього думала, думала про те, що я закохалась не в нього, але через нього. Він настроїв мене на правильну тональність, щоб я зустріла потрібну мені людину. Іноді ми навіть не можемо оцінити вчинків і ролей інших людей у нашому житті. Ми дивимося на життя як на футбол і бачимо лише результати гри, ми не аналізуємо причини, ми дивимося, хто і скільки забив голів, але не звертаємо уваги на те, скільки і хто віддав головних передач, адже іноді це значно важливіше, ніж останній рух, який приніс гол. Я відчувала, що цей чоловік — мій янгол і мій футбольний асистент, якщо говорити більш зрозумілою мовою.

Власне, ми тоді розсталися з ним, я йшла в метро вже з зовсім іншим настроєм, вечоріло. Я сяяла, на мені був невидимий плащ сміливості і впевненості, який міг побачити тільки хлопець у такому самому плащі. Він ішов навпроти і посміхався. Я страшенно люблю людей, які посміхаються. Я саме тоді прочитала твою історію про усміхнених людей у метро, ти був другим асистентом того дня, я йду і сяю, а тут він. Він пройшов повз мене, повернувся й усміхнувся. Я обернулася теж. Так ми познайомились. А за кілька днів ми з ним уже були разом у Карпатах. Ми ходили горами точнісінько так само, як я

блукала підземеллями метро, без напрямку і маршруту. Тільки замість усіх людей, на яких я звертала увагу в метро, був він, а замість стін і колон — дерева. Це були три дні щасливого забуття, але, коли ми повернулися до Львова, зрозуміли, що це була річниця розстрілів на Майдані — 18 лютого. Скрізь — болючі спогади і траур. Це був дуже дивний контраст — ми зараз ось були в Карпатах, і так неможливо добре, а тут — різке повернення до найважчої з реальностей, яка в мене була, всі навколо тільки про це і говорили, від цього неможливо було сховатись, і я знову захандрила. Ті три дні ні у що не переросли, людина виявилась не моєю, і я почала систематизувати спогади і думати: яка це — моя людина?

Я записала у щоденник, що мрію по-справжньому закохатись. У мене були одноразові і постійні чоловіки, але не вистачало якоїсь рідної душі. І я почала думати, які основні принципи мого «добору», кого я шукаю. Виявилось, достатньо лише трьох пунктів. Це має бути, по-перше, людина, яка збігається зі мною рівнем розвитку: фізично, інтелектуально і психологічно. По-друге, всі наші почуття, хоч як би вони видозмінювались протягом розвитку стосунків, мають бути взаємними. Ну і по-третє, щоб він хотів таких самих стосунків: не традиційно сімейних, а з постійними подорожами, новими знайомствами і новими коханцями. Варто було мені про це написати, і наступного ж дня я зустріла такого хлопця.

І знову спочатку був Янгол. Знову в метро, знову на платформі. Він мене побачив, посміхнувся, підійшов, і ми просто привіталися, кілька хвилин поговорили і розійшлися. А за півгодини я знову була по вуха закохана, на цей раз уже з хеппі-ендом. Точніше, хеппі-енд у тому, що ніякого енду поки що не було.

У мене є декілька «янголів», такі люди систематично виникають у моєму житті в найбільш доречний момент, роблять якусь дрібницю, на яку можна не звернути уваги, але яка з часом перетворюється на великі зміни. Він один із них. У моїй уяві він світиться, це світло йде від нього, я його відчуваю. Ми поки що більше не бачилися. Його звуть Ганс. І не дивись на мене так, він існує, я точно його не вигадала.

Ібіца

З Мадрида я прилетіла вночі, мене завели на віллу і показали спальню, посеред якої на великому ліжку лежала гола іспанка — смугла усміхнена богиня з бісенятками в очах. Вона вскочила з ліжка, підбігла, обняла мене і поцілувала. Я була занадто втомленою й одразу заснула. Наступного дня прилетіла Джина, і виявилось, що вони давні подруги і коханки. Джина почала питати, чи я не проти, аби ми спали втрьох. Купу разів вибачалася. Звісно, я була не проти. Наступної ночі я прокинулася від того, що іспанка трахалася з Джиною. Мені дівчатка подобаються візуально, на доторк, але я не переношу жіночого запаху і смаку...

Розмір у порно має значення. Мені режисери сказали: «Завтра приїде чорний хлопець. У нього двадцять сім сантиметрів, якщо ти не проти зніматися з ним — тобі доплатять». Я так і записала у щоденничку: «Доплата за двадцять сім». Нас було десь тридцять. Щодня знімалося по три-чотири сети, кожен актор брав участь лише в одному, максимум двох на день. Сет, як і скрізь, тривав не більше ніж годину.

Щоранку збирали групи тих, хто хотів поїхати на море. Там було три вілли, у яких ми жили і знімалися. Вони були не біля моря, треба було їздити, але погода дозволяла тільки з самого ранку. Вдень смажило так, що з десятої до четвертої гуляти по вулиці було просто нестерпно. Там зі мною стався тепловий удар — при зйомці коло басейну з тим самим «двадцять сім». Узагалі той тиждень був як вечірка, що ніколи не закінчується: ми цілий день усі разом тусили на головній віллі, купались, засмагали, повільно перезнайомлювались і обмінювались контактами, на деякий час відриваючись на зйомки. Та й половина зйомок там була — саме задоволення. Лежиш собі коло басейну на величезному ліжку з балдахіном, дрімаєш, підходить фотограф, вирішує нічого не придумувати і починає фоткати тебе з усіх боків, потім повільно роздягаєшся і ненадовго приймаєш неприродні пози та зображуєш пристрасть сонними очима, фотограф знімає, дякує і йде, а ти собі далі дрімаєш. От і все соло.

Після літа в Іспанії та Португалії, у вересні, я знову полетіла в Будапешт. Я зрозуміла, що це вже не так вставляє, треба знову пробувати щось нове.

Я вперше їздила не одна, а з тим хлопцем, що тоді познайомилась у метро, Русланом. Ми вдвох жили у моделхаусі, він перезнайомився з усіма порноакторками і виглядав як хлопчик в іграшковій крамниці, якому сказали: бери все, що забажаєш! Я була б і справді не проти, якби він переспав з кимось із дівчат, але він поводився досить стримано і розказував, що підкотив до однієї з них, тільки коли я полетіла на один день у інше місто, але підкотив невдало — на неї вдома чекав «єдиний». Як я казала, більшість порноакторок — це не ті жінки, яким цікавий секс заради сексу, ще й після робочого дня. Руслан всіляко мені допомагав і підтримував у цій поїздці: готував смаколики до мого повернення, щодня робив масаж, продумував «культурний відпочинок» на вечори і вихідні, аби я відволіклась і розважилась. Для того щоб їздити зі мною, йому довелося звільнитись зі старого місця роботи в Києві, і він хотів досягнути якусь нову робочу сферу для себе, я в цьому нічого не розумію, тож на той час я фактично спонсорувала наші подорожі, а він нашвидкуруч учив те, чим хотів далі заробляти на життя.

Коли ми тільки почали зустрічатися — він ще був з колишньою і поводився з нею, як ті «альфа-самці», які дівчині забороняють усе, а собі — нічого. Я ж одразу поставила його перед фактом, що у мене вільне життя, у перший же день нашого знайомства. Відтоді у нас немає заборон і секретів, ми любимо слухати історії нових знайомств одне одного.

Амстердам

Далі мені, на мою радість, запропонували дещо зовсім нове — бути порномоделлю на публіці. Мене запросили на Форум Вебкам в Амстердамі, оплатили квитки й обіцяли досить великі гроші за три дні — ціни були розписані по жанрах від соло з іграшками до анального сексу «чоловік — три жінки», робота — по двадцять хвилин в день. Насправді я ніколи навіть не мала свого профілю на вебкамі. Це мережа, де дівчата роздягаються на вебкамеру онлайн за гроші, інколи займаються сексом зі своїми хлопцями. На цей Форум прилетіло десять моделей, але лише п'ятеро взяли участь у різних шоу, серед них була і я. Інші п'ятеро злякалися. Я так і не зрозуміла, чому вони прилетіли на порношоу, якщо очікували приватності.

Взагалі порно — це не про приватність. Тут справді жертвами почувуються ті, хто жертвує власне тіло, а не спокійно і безпроблемно його віддає. Актори жертвують власним обличчям, воно у якомусь сенсі так чи інакше стає громадським. Відомі актори, телеведучі, музиканти не можуть ходити вулицями міст, у яких вони досягли успіху. Те саме з порноакторами, от тільки тут пожертвувати треба вже усім своїм тілом.

Вебкам страшенно популярний у Росії. Але завдяки своєму європейському досвіду я все більше розумію, що у Росії просто на рівні людських стосунків із сексом усе погано. В Україні, до речі, десь так само, може, трішки краще, бо немає агресії. Глядачів із СНД у вебкамі більшість моделей блокують, бо вони агресивні й жадібні, прагнуть ображати і принижувати.

Роботи виявилось іще менше, ніж нам казали, ми влаштували лише два шоу.

Перше шоу було в коридорі. Я почала гладити дівчинку по ніжці. Пройшов якийсь чувак і обурено сказав: «Що ви собі дозволяєте?» Російською сказав. Там було багато росіян. Я подумала: «Ой, що зараз почнеться, коли я продовжу!» І почалося. Нас було троє роздягнених дівчат, ми фліртували, пестили одну одну, а потім гралися секс-іграшками. Зібрався цілий натовп, а ми — посеред нього, на письмовому столі серед якоїсь сувенірної продукції. У натовпі вже ті,

хто і хотів якось нас присоромити, мовчки дивились, погляди були жадібні, то перезбуджені, то засуджувальні, то здивовані, більшість знімала на телефони. Засуджувальні погляди були у людей, сам розумієш з якої країни. Це дуже дивно — приїхати на порновиставку у порностолицю, щоб присоромлювати порноакторів, правда?

Друге шоу було у нічному клубі на сцені, там натовп був іще більший, здавалось, у той зал забилися люди з усіх сусідніх клубів. Оплески, подяки, навіть величезний брутальний охоронець на виході усміхнено сказав щось на кшталт: «Вау. Дякую».

Там були публічні конференції на вебках, в яких ми відповідали на запитання підписників. Мене кілька разів впізнали і питали, чи не знімалась я випадково в порно. Я сказала, що так, знімалась, і не випадково. І почалося справжнє інтерв'ю. Я не очікувала, що мене хтось впізнає, у соцмережах чи на вулиці такого ніколи не траплялось. Один з організаторів, який стежив, як ми поведимося з глядачами, сказав: «Ти так себе рекламувала, що мені довелося залізти в гугл і подивитись кілька твоїх фільмів!» Але я просто відповідала на запитання, які мені ставили.

На тій виставці я познайомилася з хлопцем із Ізраїлю, імені не запам'ятала, тож так і записала — Ізраїль. Після роботи він запропонував скласти мені компанію у прогулянці містом, я погодилась. І раптом з цього вийшло ідеальне побачення! Ми багато сміялись, знайшли безліч спільних інтересів, він показував мені свої улюблені місця, розповідав про місцеві арт-музеї, гуляли до ночі в обіймах, коротше — я закохалась. Але секс вийшов... просто нудним, ніяким. І, знаєш, я цьому навіть зраділа, бо ейфорійна закоханість одразу минула, отака я поверхнева. Ми провели чудесний вечір і тієї ж ночі вдячно розійшлись. Не було спазматичних прив'язаностей, обіцянок знову побачитись, не треба підлаштовувати своє життя під іще одну закоханість з іншої країни — тільки спогади про бездоганний вечір і нічого зайвого.

Чому порно?

Мені важливо в цей час було для себе зрозуміти, навіщо останні два роки я знімаюся в порно. Що це мені дає? Як я це відчуваю?

Перше — це настрій. Реакція людей на мене говорить про те саме, я свічуся. Про цей крем Азazelло я вже тобі казала.

Друге — це знайомства зі своїми й абсолютно відкриті розмови про все. Це найкращий спосіб познайомитися з величезною купою таких самих людей, як ти. Вільних і відкритих. Я багато вкладаю у ці слова, хоча може здаватися, що використовую їх при першій-ліпшій нагоді, бездумно. Але мені страшенно не вистачало таких людей раніше. І навіть ті, які з'явилися після того, як я почала зніматися в порно, — прийшли після саме через порно. Бо я змінилася.

Третє — підвищення самооцінки. Порно дало мені повне прийняття себе. Я потрапила в клуб людей, які люблять своє тіло, хоча більшість звинувачує їх якраз у протилежному, втім, саме ці люди мають бути у досить добрій фізичній формі, саме вони мають доглядати за своїм тілом і справді любити його, якщо вони хочуть зніматись, без цього ніяк. З тобою працюють професійні гримери, фотографи, врешті виходить багато якісних фото у красивих місцях, просто кожен такий фотосет закінчується сексом з молодим привабливим партнером, за що ти ще й купу грошей отримувеш.

Четверте — це серйозний поштовх до подорожей. Раніше я постійно думала про те, що от-от поїду в Європу і буду зніматися там. Мріяла про це.

П'яте — величезна кількість позитивних моментів і спогадів. Іноді, я прокидаюся вранці після останньої зйомки, лежу в ліжку і сміюся з якихось ситуацій і діалогів, що сталися місяць тому. Просто згадую, як це було там — на знімальному майданчику.

Шосте, і це, можливо, звучатиме пафосно, — це гордість перед нащадками. Я усвідомлюю, що живу в переломний час, коли частина світу застрягла у Середньовіччі, а інша — вже далеко попереду. Але ми усі бачимо, куди йдуть ті, що попереду, куди котиться цей світ і якщо наші пращури вдягали довгі сукні, які мали закривати кісточки, то

онуки вже спокійно викладатимуть свої селфпорно на власних сторінках. Можливо, це мене надихає.

Сьоме — це мотивує на здоровий спосіб життя. Перед зйомками не вдається добре попоїсти, а я страшенно люблю об'їдатися. Але маєш обирати — або смаколики, або зйомки. Для зйомок треба підтримувати добру фізичну форму. Зйомки дуже мотивують, там усі ходять у спортзал, на йогу, бігають, усі за своєю формою стежать.

Восьме — легкі гроші і красиве життя. Це приємний бонус. Проживання на віллах біля моря, в апартаментах у центрі європейських столиць, басейни, джакузі, запрошені шеф-кухарі — італійці. В мене є чарівна картка, на яку я кладу гроші, яка дозволяє мені подорожувати, щось робити, одягатися. Я не знаю, скільки в мене зараз грошей, навіть приблизно. Забула підключити онлайн-банкінг. Але я знаю, що вони є і я ними можу скористатися в будь-який момент.

Дев'яте — незалежність від того, якої про мене думки оточення. Я дівчинка-відмінниця, мені завжди хотілося робити тільки те, чого оточення насправді від мене чекало. Я знімаюсь у порно, і це дозволяє мені й поза зйомками робити те, що я хочу, а не те, чого від мене очікують.

Десяте — моя професія дає можливість знаходити своїх людей не лише на знімальному майданчику. Дуже легко стало прогнати від себе не свою людину. Досить тільки сказати: «Дорогий, я знімаюсь у порно» — і вони самі зливаються. Це дуже добре сито, крізь яке проходять лише найкращі — для мене — люди. Я просто кажу, що знімаюсь у порно, і все стає зрозуміло.

Одинадцять — я просто люблю хороший секс. І це одночасно і перше, і останнє. Бо хороший секс, як і всі перераховані тут пункти, може бути як із порнокар'єрою, так і без неї. З одного боку, зйомки — не обов'язкові для цього, в мене і так є безліч способів мати хороший секс, хоч час від часу і трапляються ці цнотливі дорослі чуваки, яких до мене тягне рівно так само, як і мене до них. Крім того, секс, що буває на знімальному майданчику, рідко переростає у щось, хоча є люди, які знайшли своє велике кохання саме на зйомках.

Чому я не люблю порно?

Більшість речей, через які я не люблю порно, насправді напряду з ним не дуже пов'язані. Думаю, те, за що я не люблю його, взагалі стосується не порно, а нашого суспільства.

Перше — це те, що зазвичай називається «догляд за собою», а я називаю безглуздим середньовічним катуванням. Епіляція тобто. Правда, це дивно, що коли ти в одному приміщенні з невідомими людьми, тобі світять в очі величезними прожекторами і ти займаєшся з красивим молодим хлопцем сексом — це суспільство трактує як щось огидне, принизливе, брудне. А коли ти йдеш на епіляцію, ти так само роздягаєшся перед незнайомою людиною в холодному кабінеті з яскравим світлом в очі, буквально розсуваєш перед нею ноги, а вона тобі робить дуже, дуже боляче, так, що іноді не виходить стримувати крики, ще і платиш за це гроші — і все це не має ні сенсу, ні користі, — то це вважається обов'язковою щомісячною процедурою, бо інакше ти «не поважаєш себе». Звичайно, ті, хто любить про це філософствувати, жодного разу це не пробували, а не завадило б для загального розвитку.

Але, будьмо реалістами, епіляції від більшості жінок вимагає не порно — там останнім часом навіть популярна «натуральність», — а суспільні норми. Часто ти чув про чоловіків, які не пішли на побачення, тому що їх майстер епіляції захворів і відмінив сеанс? А в жіночому середовищі такі історії гуляють всюди, нав'язливо натякаючи, що інакше неприпустимо і нема епіляції = нема сексу, стосунків, тебе ніхто не полюбить такою, яка ти є, поки ти не пройдеш це пекельне коло. Тож, як я і казала, порно тут ні до чого. Просто, скоріш за все, суспільство від мене не дочекалось би таких жертв, якби не зйомки. Більше того — саме через зйомки я прийшла до цього.

Друге. В Європі треба прокидатись на зйомки дуже рано. Я надто сова, і для мене це просто нестерпно. Але знову ж таки, порно — не щоденна робота в офісі. Населення цієї планети прокидається за розкладом, але більшість ненавидить свою роботу й отримує за неї копійки. Як на мене, це одне з найгірших насильств в законі над

людським тілом. Та і взагалі, як писав Андрухович: «Нас не повинні зривати вранці будильники...»

Третє. Часто страшенно зимно. Буває, що ми знімаємось ранньої весни на вулиці і треба ходити в білизні, позувати, фліртувати з камерою, ти маєш виглядати впевнено і розкуто, але, коли тебе трясє від холоду, це доволі важко. Далі, вже коли починається секс, стає тепло, але цього ще треба дочекатись.

Четверте. Колись я була звичайною провінційною дівчинкою, яка фарбується навіть для того, щоб вийти з дому за хлібом. У Києві цієї звички я майже позбавилась, але для зйомок треба фарбуватися щодня і страшенно багато, тож я просто зненавиділа це і мене майже неможливо побачили з макіяжем у реальному житті. Тепер я не розумію тих, хто робить це добровільно. Нащо регулярно мучити обличчя шаром гриму, коли маєш можливість не робити цього?

П'яте. Ти згораєш. Згораєш за кілька годин зйомок як лампочка. Але я згораю на будь-якій роботі, де треба бути комунікабельною і зображувати інтерес там, де його нема. Треба спілкуватися, грати на публіку. Я згораю від екстравертів, які переважають у цьому бізнесі. Вони всі відкриті, позитивні і приємні, але я замкнута, і мені треба зробити безліч зусиль над собою, щоб підтримувати спілкування, я дуже стомлююсь від цього.

Шосте. Це джек-пот, але багато хто сприймає це як постійну роботу, розслабляється і раптом залишається ні з чим. Можна загратись настільки, що витратиш усі гроші і здоров'я на пластичні операції, дорогу білизну, статусні речі та інший непотріб, а потім будеш жалітись на нехороше порно, яке тебе так надурило. Easy come — easy go. Хоча можна на ці раптові гроші відкрити власний бізнес, отримати освіту, вкластись у нерухомість або цікаві перспективні проекти, у власний розвиток. Історія знає багато і тих, і інших прикладів, достатньо зауглвити «порноакторки на пенсії». Не можна жити одним порно. Так само як не можна жити чимось одним в принципі. Завжди треба мати запасний варіант і не розслаблятись.

Сьоме. Напевно, останнє. У порно жінка не виглядає і не поводитьься так, як справжня жінка. Вона завжди щаслива, їй завжди добре, не буває боляче, хоч що б робив партнер, у неї ніколи не буває власних бажань, єдине бажання — задовольнити чоловіка. Модель стосунків, яку показують у порно, не можна переносити на життя, це

поганий освітній продукт. Це як бойовики чи трилери. Треба розуміти, що це односюжетне кіно, як і бойовики, де кожен герой в останню секунду має знешкодити бомбу і застрелити негідника. Є студії, де знімають реальне порно, справжніх людей. Але таких мало, я б зробила саме таку.

Безпека

Коли мені було двадцять три — у мене в житті було лише двоє хлопців, дві спроби створити сім'ю. Обоє проповідували моногамію і казали, що треба довіряти одне одному, а перевірятись на інфекції — неромантично і для одноразових зв'язків, для «шлюх». Коли ми розійшлись і в мене з'явився досвідчений хлопець, він сказав, що я дурна, коли ризикую своїм життям тільки тому, що хтось сказав, що це неромантично, я маю піти і здати аналізи негайно. Я пішла і здала. В мене виявилась купа дрібних інфекцій. Не вільне кохання — головна причина статевих захворювань, як кричать рекламні постери в метро, а відсутність сексуальної освіти і надмірна наївність.

Відтоді в мене було близько сотні партнерів, але — або надійно захищений секс, або свіжа довідка, а краще і те, і інше. І результати аналізів відтоді ніколи не були сюрпризом, а знімальний майданчик — то взагалі стерильне поле, де не думаєш про захворювання. Хто ж ризикуватиме улюбленою кар'єрою, що приносить стільки грошей і сексу, заради одного разу без презерватива в особистому житті?

І за такою «неромантичністю», зрілою практичністю — майбутнє, я вважаю. Якби на сайтах знайомств була окрема обов'язкова графа твоїх свіжих аналізів — це було б круто, вангую, що скоро так і буде. Я не розумію більше тих, хто каже: «Ти мені не довіряєш?» А ти що, щось приховуєш? Інакше чому ти примушуєш мене так ризикувати наосліп і ризикуєш сам? Таке на лобі не напишуть і в розмові не виявиш. От і все. Не романтично? Лікуватись і ставати інвалідом у молодості романтичніше, правда? Найгірше, що люди часто самі не знають про свої ж хвороби, роками не здають аналізи, роками не лікуються, заражають інших. Немає ніякого сорому в тому, щоб піти і здати аналізи. Це не важко, не соромно, не дорого.

Кінець епохи

У світі стане значно менше поганого і неякісного порно. Того, що дивилася більшість, того, за яким більшість робила висновки. Так, я сама не дивлюся порно, мені не подобається. Але я відрізняю добре порно від поганого.

Сьогодні Росія дуже змінилась. Актори повидаляли власні сторінки, студії закрилися, кажуть, зараз там узагалі повністю зупинився процес. Усі порозбігалися. Україна не йде поки що шляхом лібералізації, тобто начебто якось іде, але досі в орбіті Росії. Там найближчим часом, мабуть, уже нічого не буде. Згортають роботу цілі фабрики з вироблення продукції еротичного характеру. Мої знайомі звідти бояться переписуватись на ці теми, вкрай рідко виходять на зв'язок, не відповідають на запитання.

Враховуючи, що такого порнотрешу, як у Росії, я більше ніде не бачила, — це хороша новина: можливо, якісний красивий європейський контент, де жінки — також учасники процесу, а не мовчазні ляльки, все ж таки витіснить дешеві й огидні «домашні» сети. Можливо, це кінець цілої епохи. Ні, звісно, російське порно і далі будуть знімати. Але не в Росії. А без російських рюшечок, скатертин, штор і шпалер — це вже буде зовсім не те російське порно.

Ціль

Я не бачу ніякої Єдиної Вищої Цілі, кожен заповнює порожнечу, як хоче, і називає своє життя — єдино вірним, справжнім, а чуже, інше — помилкою. Та насправді від того, чи станеш ти лікарем, бізнесменом чи повією, багатодітнім сім'янином, одинаком чи будеш жити в полігамному поселенні з дванадцятьма партнерами, нічого у світі не зміниться. Це буде важливо тільки для тебе самого. Прогрес усе одно буде рухатись своїм темпом. Тож чому б просто не зробити своє життя приємним, тихо і радісно робити свою справу і робити її добре? Мені от подобається відкривати все нове, нові світи для себе і ділитись спостереженнями з іншими. У когось оргазм від партнерів, у когось — від грошей. У мене — коли я виходжу за власні рамки, розширяю зону комфорту ще на міліметр.

Я усвідомлюю, що отримую ці гроші виключно через таку хворобу суспільства, як забитість, середньовічні погляди на природні людські бажання, масову сексуальну неосвіченість. Тож досить чесно — витратити частину з них на лікування від інших хвороб. Я трохи підсіла на благодійність. Шкода, що у нас не популярна культура публічного доброчинства, ти не вважаєш? Хизуватись айфонами, шмотками, поливати когось брудом, публічно висловлювати агресію вважається нормальним, ніхто й уваги не зверне, а за популяризацію благочинства власним досвідом можуть і заклавати. Оце справжнє збочення. Одного рівня з заклёвуванням за любов до свого тіла і сексу.

Суспільна думка диктує, що чоловік щось набуває під час сексу, а жінка — втрачає. Мені не подобається, що сетів, де домінує чоловік, значно більше, ніж тих, де головна жінка. І чоловіки, і жінки мають грати різні ролі, і ця несправедливість потроху вирівнюється. Що менше жінок будуть соромити за прояви сексуальності, задавлювати з дитинства цілком природні бажання — то швидше почне з'являтися значно більший попит на порно для жінок.

Моя найулюбленіша людська риса — свідомий професіоналізм. Коли горять очі і коли будь-яка робота виконується на 5+. Мені страшенно подобаються ефективні люди, і я сама хочу бути

ефективною, якісною, хоч чим би я займалась. Спілкуватися з людьми, які не люблять те, чим займаються, як правило, нецікаво і навіть неприємно.

Люди, які дивляться порно, виплескують свою негативну енергію. Мозок дуже часто не розрізняє фантазії й реальність, тож краще так, ніж ніяк, хоча сумно, що вони живуть повноцінним життям виключно у власних ілюзіях. Мені хотілося б, аби люди більше жили своїм реальним життям. Можливо, якісні порносюжети підштовхнуть їх до реалізації своїх бажань.

Мені здається, що люди зриваються на насилля, коли їм заборонено задовольняти свої потреби іншим чином. Можна порівняти статистику країн, де суворо заборонене порно, зі статистикою терору. Ми занадто недооцінюємо порно як механізм самозадоволення і самореалізації. Статті про зґвалтування найбільш популярні у відсталих суспільствах, де порно заборонене. Там, де воно дозволене, — рівень зґвалтувань значно менший. Мені здається, м'яко кажучи, досить дивним, що у фільмах дозволено показувати смерть, насильство, кров, катування, а любов, еротика, секс, задоволення — під заборонаю. Суспільство і Церква ніби натякають нам, що вбивати — це нормально, а займатись любов'ю — тільки за виконання купи умов і тільки у дозволених позах.

Нам говорять, що порно розвиває комплекси, але порно, навпаки, є лише одним із способів боротьби із власною закомплексованістю, порно не лікує причин, воно загоює наслідки, це знеболювальне, що допомагає тим, у кого соціальні проблеми. Порно рятує світ від зайвих конфліктів і насильства. У військових операціях багатьох навіть ліберальних країн порно суворо заборонене — солдати мають бути злими, сексуальний ґрунт — найкращий для маніпуляції.

Хотілося б змінити все навколо, вийти на майдан і сказати: дивіться, все не так, як ви собі уявляєте, все зовсім не так! Але будь-які навколишні зміни відбуваються через себе. Все, що нас оточує, — це ми самі. Мене змінила зима 2014-го, я зрозуміла, що таке бути краплею в океані, коли ти всередині цільна і безстрашна крапля. Тому я не мовчу. Моя війна словесна і мирна — це боротьба за адекватність і толерантність, за прийняття інакшості у найбільш несподіваних її проявах. У найбільш «небезпечних для суспільства» одиницях.

Найзапекліші антисистемники не зі зброєю, що знищує, а зі словами, які змінюють, прокидають і надихають.

Якщо скромна історія мого життя хоча б кільком людям відкриє очі — я не буду вішати собі уявних медалей і нагород, не чекатиму зажиттєвого пам'ятника чи включення до підручників з історії, я тихесенько поставлю пташку у своєму щоденнику. Прокинуся і вдихну повітря на повні груди. Заварю собі кави і зроблю омлет. У цей момент треба буде знову відкрити щоденник і поставити ще одну пташечку — хтось ще, ймовірно, дочитав і спробував зрозуміти.